

PAVILLON NA DUNÁCH.

*

HLAVA 1.

vypravuje, jak jsem tábořil v gradenském přímořském lese a spatřil světlo v pavillonu.

Byl jsem velký samotář, když jsem byl mlád. Byl jsem na to hrd, že jsem se držel v povzdálí a dostačil sám sobě, a mohu říci, že jsem neměl ani přátel, ani známých, dokud nesetkal jsem se s přítelkyní, jež se mi stala ženou a matkou mých dětí. Pouze s jediným mužem jsem udržoval důvěrnější styky a to s R. Northmourem, rytířem z Graden Easter ve Škotsku. Setkali jsme se spolu na universitě, a ačkoli nebylo mezi námi mnoho náklonnosti, ani mnoho důvěrnosti, byli jsme celkem oba do té míry stejné povahy, že jsme se mohli spolu stýkati, aniž by to tomu nebo onomu bylo na obtíž. Oba jsme byli přesvědčeni, že jsme misanthropové, ačkoliv později dospěl jsem k náhledu, že jsme byli pouze mrzouti. Nebylo to ani kamarádství, nýbrž spíše jakési společenství ve vyhýbání se společnosti. Northmourova výjimečně prudká povaha byla mu na překážku vycházeti po dobrém s kýmkoli, leč se mnou, a ježto bral ohled k mé zamlklosti a uzavřenosti a ponechal mi vol-

nost přicházeti a odcházeti, jak mi bylo libo, snášel jsem dobře jeho přítomnost. Nazývali jsme se, tuším, přáteli.

Když Northmour dosáhl akademického stupně a já jsem se rozhodl opustiti universitu bez této hodnosti, pozval mne k dlouhé návštěvě v Graden Easteru, a tím se stalo, že jsem se po prvé seznámil s jevištěm svých dobrodružství. Obytný dům v Graden stál v osamělém koutě krajiny na nějaké tři míle od břehu Německého moře. Byl velký jako kasárna, a ježto byl vystavěn z měkkého kamene, podléhajícího příliš vlivu drsné povětrnosti mořského břehu, byl uvnitř vlhký a chladný, zvenčí pak téměř zřícenina. Nebylo ani možno, aby dva mladí muži se pohodlně usadili v takovém příbytku. Avšak na severní straně statku, v pustině písečných dun a větrem navátých pahorků, mezi porostlými pozemky a mořem byl malý pavillon či belvedere moderního vzoru, hodící se úplně našim potřebám, a v této poustevně, mluvíce jen málo, čtouce mnoho, a stýkající se spolu jen při jídle, ztrávili jsme s Northmourem čtyři bouřlivé zimní měsíce. Byl bych tam zůstal déle, avšak jedné noci v březnu došlo mezi námi k rozmluvě, jež učinila můj odjezd nutným. Pamatuji se, že Northmour mluvil prudce, a tuším, že jsem mu příliš

ostře odpovídal. Vyskočil se své židle a sápal se po mně; musil jsem zápasiti, nepřeháním, o svůj život, a pouze s velkou obtíží se mi podařilo zdolati ho, neboť byl téměř právě takové tělesné síly, jako já, a byl jako posedlý ďáblem. Příštího jitra setkali jsme se, jakoby se nic nebylo stalo, pokládal jsem však za vhodnější odkliditi se, a nepokusil se ani, aby mne přemlouval.

Devět let uplynulo, než jsem opět navštívil sousedství toho místa. Potuloval jsem se tehdy se svým krytým vozíkem, stanem a vařidlem, putuje po celý den podle vozu a cikáně se v noci, kdykoli to bylo možno v nějaké jeskyni v horách, nebo na pokraji lesa. Navštívil jsem tehdy, tuším, většinu těch divokých a osamělých krajín v Anglii a ve Skotsku a nemaje ani přátel, ani příbuzných, nemusil jsem se trápiti dopisy a neměl jsem nic, co by se podobalo hlavnímu stanu, leč snad kancelář svého právního zástupce, od něhož jsem si vybíral dvakráte do roka svůj důchod. Byl to život, v němž jsem si liboval, a myslil jsem na to, jak zestárnu na takových potulkách a posléze zemru v nějakém příkopu.

Jediná moje starost byla najíti vždy nějaký opuštěný kout, kde bych se mohl utábořiti, aniž bych se musil obávati nějakého vyrušování, a jsa právě

na jiném konci téhož kraje, vzpomněl jsem si pojednou na pavillon na dunách. Na tři míle daleko nebylo tam žádné silnice, a nejbližší město, a to také byla jen pouhá rybářská osada, bylo na nějakých šest nebo sedm mil daleko. Na deset mil zděli a v šíři mezi půl až třemi mílemi táhl se ten pás pustiny podél moře. Pobřeží, kudy byl přirozený příchod, bylo plno sypkého, navátého písku. Mohu skutečně říci, že v celém Spojeném království je sotva lepšího úkrytu. Rozhodl jsem se, že ztrávím nějaký týden v pobřežním lese v Graden Easter, a po dlouhém pochodu dostal jsem se tam kolem slunce západu za nevlídného zářiového dne.

Krajina, jak jsem již řekl, byla plna písečných pahorků a dun, písku navátého větrem a pokrytého více nebo méně rašelinou. Pavillon stál na volném prostoru, o něco dále za ním začínal již les chumáčem bezových stromů, rozvrácených větrem, vpředu pak bylo několik úzkých, písečných pahorků mezi stavením a mořem. Vyčnívající skála tvořila zde jakousi hradbu proti písku tak, že byla zde jakási výspa mezi dvěma mělkými zátokami, a hned za pobřežní čarou skála opět vystupovala, tvoříc malý ostrůvek přesně ohraničených obrysů. Sypké písčiny rozkládaly se daleko při nízké vodě

a měly v celém kraji špatnou pověst. Blíže u břehu, mezi výspou a ostrůvkem pohltily, jak se výpravovalo, člověka za čtyři a půl minuty. Snad ale nebylo ani mnoho důvodu k tomuto, tak přesnému tvrzení. Všude kolem bylo plno králíků a racků, poletujících stále s pronikavým skřekem kolem pavillonu. Za letního času byl zde dokonce příjemný rozhled, avšak v září při západu slunce, při silném větru, když příboj valil se těžce podél těch písčných dun, celé to okolí vyprávělo pouze o mrtvých námořnících a neštěstích na moři. Nějaká loď zápolící proti větru na obzoru a mohutná kostra vraku, zpola pohřbeného v písku u mých nohou, doplňovaly tu scénu.

Pavillon — byl vystavěn posledním majitelem, Northmourovým strýcem, vrtošivým a marnotratným přítelem umění — jevil jen málo stop stáří. Byl dvě patra zvýše, italského vzoru, obklopen pruhem zahrady, v níž nerostlo nic, leč několik obyčejných květin, a vyhlížel se svými zabedněnými okny nikoli jako opuštěný dům, nýbrž jako dům, jenž nebyl vůbec nikdy obýván. Northmour patrně nebyl doma; zda, jako obyčejně, mrzoutil někde v kabině své jachty, nebo zda z okamžitého vrtochu nudil se právě někde ve společnosti, nemohl jsem ovšem ani tušiti. Celé to místo bu-

dilo dojem osamělosti, působící tísnivě i na takového samotáře, jakým já jsem byl; vítr skučel komíny lkavým, příšerným hlasem, a měl jsem téměř pocit, jako bych odněkud vyvázl, jako bych šel domů, když obrátiv se a poháněje svůj vozík před sebou, vstoupil jsem na pokraj lesa.

Přímořský les v Graden byl vysázen, aby chránil obdělaná pole za ním, a aby bránil postupu písku, navátého větrem. Přišli-li jste do něho směrem s pobřeží, bezové keře byly záhy vystřídány jinými houževnatými křovinami. Kmeny stromů byly však vesměs zkomolené, zmrzačené, neboť vedly život ustavičného zápasu. V prudkých zimních bouřích navykly si kymáceti se po celé noci, a dokonce i záhy s jara listí poletovalo jako na podzim v tom lese vystaveném vrtochům nepohody. Dále od břehu půda výšila se v malý pahorek, který spolu s ostrůvkem sloužil za znamení plavců, a jakmile je shlédli se severu, musili se všemožně snažiti k východu, chtěli-li se vyhnouti mělčinám a úskalím. Níže pod pahorkem vinul se potůček mezi stromy a zanešen suchým listím a hlínou, jež sám přinesl, bloudil hned sem, hned tam, nebo měnil se v kaluže a nádrže stojaté vody. V lese byly jedna nebo dvě polozbořené chatrče — podle Northmourova vypravování založené k ná-

boženským účelům a obývané svého času zbožnými poustevníky.

Našel jsem si jeskyni, či spíše malou vydutinu, kde byl pramen čisté vody, a tam, vytrhav ostružiní, postavil jsem si stan a rozdělal oheň, chtěje si uvařit večeri. Svého koně přivázel jsem dále v lese, kde bylo něco trávy. Stěny jeskyně nejen že zakrývaly světlo mého ohně, nýbrž chránily mne také před větrem, studeným právě tak, jako silným.

Život, jejž jsem vedl, mne otužil a naučil strídmosti. Nepil jsem nic kromě vody a zřídka kdy jsem jedl něco dražšího, než ovesnou kaši, a potřeboval jsem tak málo spánku, že, ačkoli jsem se probouzel s prvním zásvitem dne, ležel jsem často dlouho, bdě ve tmě, nebo při svitu hvězd v noci. A tak také v přímořském lese v Graden, ač usnul jsem blaženě již o osmé hodině zvečera, probudil jsem se opět ještě před jedenáctou s plným vědomím a bez sebe menší známky ospalosti nebo únavy. Vstal jsem a usedl jsem k ohni, pozoruje stromy a mračna, kupící a honící se mi nad hlavou, a naslouchaje větru a příboji u břehu, až posléze, znaven již tou nečinností, vyšel jsem z jeskyně a zatoulal jsem se k okraji lesa. Měsíc, zahalen mlhou, osvětloval mi matně cestu, vyjasnil

se však poněkud, když jsem vyšel mezi duny. V témž okamžiku vítr, prosycený slání oceánu a nesoucí zrnka písku, dolehl mi plnou silou do tváře tak, že jsem musil skloniti hlavu.

Vzhlédnuv opět před sebe, postřehl jsem světlo v pavillonu. Nebylo na témž místě, nýbrž přecházelo od okna k oknu, jako by někdo procházel jednotlivými místnostmi se svítilnou nebo svíčkou. Pozoroval jsem je s úžasem po nějakou chvíli. Při mém příchodu odpoledne bylo patrné, že dům je opuštěn, nyní pak bylo patrné, že je obydlen. Moje první myšlenka byla, že se tam vloupala tlupa zlodějů a že drancovala nyní Northmourovy skříně, jichž bylo dosti a dobře zásobených. Avšak co by mohlo přivést zloděje do Graden Easter? A pak, všechny okenice byly nyní otevřeny, a taková čeládka by je přece spíše nechala zavřeny. Upustil jsem proto od té domněnky a uchýlil jsem se k jiné. Jistě, že Northmour sám se vrátil a větral nyní a prohlížel svůj pavillon.

Řekl jsem již, že nebylo skutečné náklonnosti mezi tím mužem a mnou, avšak kdybych ho byl miloval jako vlastního bratra, miloval jsem tehdy o tolik ještě více svou samotu, že bych se přes to byl vyhnul jeho společnosti. Jak tomu bylo, obrátil jsem se a utekl jsem a cítil jsem skutečné

uspokojení, ocitnuv se opět v bezpečí u svého ohně. Unikl jsem setkání se známým, mohu ztráviti opět celou noc v pohodlí a klidu. Zrána pak mohu buď odkliditi se odtud, než ještě Northmour bude vzhůru, nebo věnovati mu krátkou návštěvu, zcela podle toho, jak mi bude libo.

Když se však rozednilo, shledal jsem celou tu situaci tak zábavnou, že jsem zapomněl úplně na svou plachost. Měl jsem nyní Northmoura na milost a nemilost a usmyslil jsem si dobrý žert, ačkoli jsem dobře věděl, že můj soused není muž, s nímž se doporučovalo žertovati, a chechtaje se již do předu, jak se mi to podaří, zaujal jsem své stanovisko mezi bezy na okraji lesa, odkud jsem viděl na dvěře pavillonu. Všechny okenice byly již opět zavřeny, což se mi zdálo, jak pamatuji, podivno, a dům se svými bílými stěnami a zelenými roletami vyhlížel vkusně a útulně v ranním světle. Hodina za hodinou mýjela, a stále nikde stopy po Northmourovi. Znal jsem ho jako lenocha, pokud šlo o to, vstávati časně; když se však den chýlil k poledni, pozbyl jsem trpělivosti. Abych řekl pravdu, slíbil jsem si, že poruším svůj půst v pavillonu, a hlad počal mne již sužovati. Bylo škoda promeškati tak vhodnou příležitost k nějakému žertu, avšak chuť k jídlu ozývala se stále

silněji, a tak, opustiv od svého původního úmyslu, vystoupil jsem z lesa.

Vzhled domu vzbudil však ve mně, když jsem se k němu přiblížil, jakýsi nepokoj. Zdálo se, jako by se nebyl změnil od včerejšího večera, kdežto jsem očekával, sám nevím proč, nějaké zevnější známky, že je obydlen. Avšak nikoli: všechna okna byla uzavřena, z komínů nevystupoval nikde sebe menší kouř, a také přední domovní dvěře byly na závoru. Northmour vstoupil tedy patrně zadem; to byl přirozený a nutný závěr, a můžete si tedy představití mé překvapení, když obešel dům, našel jsem i zadní dvěře podobným způsobem uzamčeny.

Vrátil jsem se opět k své původní theorii o zlodějích a vyčítal jsem si vážně svou noční nedbalost. Vyzkoušel jsem všechna okna v přízemí, avšak žádným z nich nebylo hnuto. Zkoušel jsem zámky, avšak byly v pořádku. Byla zde tudíž záhada, jak ti zloději, byli-li to zloději, mohli dostat se do domu. Patrně vystoupili, uvažoval jsem, na střechu přístavku, kde Northmour měl svou fotografickou dílnu, a odtud, ať již oknem pracovny nebo mé bývalé ložnice, provedli svůj loupežný vpád.

Následoval jsem tudíž jejich domnělého příkladu a dostav se na střechu, zkoušel jsem okenice obou pokojů. Obě byly pevně zavřeny; nedal jsem se

však tím odstrašiti a s nevelkým úsilím otevřel jsem jednu, odřev si při tom jen poněkud ruku. Pamatuji se, že jsem přiložil ruku k ústům, a stál jsem tu tak asi půl minuty, olizuje si ji jako pes, dívaje se zatím mechanicky za sebe přes písečné duny a mořskou hladinu. A v té chvíli můj zrak postřehl velkou jachtu na několik mil dále k severovýchodu. Nato otevřel jsem okno a vlezl jsem tam.

Prošel jsem domem, a nic nemůže vyjádřiti můj úžas. Nikde sebe menší stopy nepořádku, nýbrž naopak, všechny pokoje byly nezvykle čisté a uspořádány. V krbu bylo vše připraveno, aby mohl býti rozdělán oheň; tři ložnice byly upraveny způsobem neodpovídajícím nikterak nedbalým Northmourovým zvykům, ba dokonce byla tam i voda v konvích a postele byly odestlány; v jídelně byl stůl prostřen pro tři osoby, a na kredenci bylo hojně studených jídel, zvěřiny a ovoce. Bylo patrné, že tam očekávají hosty, avšak jaké hosty, když Northmour tak nenáviděl společnost? A mimo to, proč byl ten dům tak upravován v noci? a proč byly okenice zavřeny a dveře zamčeny?

Vyhledil jsem všechny stopy své návštěvy a odešel jsem opět oknem, cítě zájem a zvědavost.

Jachta byla stále ještě na svém místě, a na

okamžik mihlo se mi myslí, že je to snad R u d ý H r a b ě, přivázející majitele pavillonu a jeho hosty. Avšak přída lodi byla obrácena opačným směrem.

HLAVA 2.

vypravuje o nočním přistání jachty.

Vrátil jsem se do své jeskyně, abych si uvařil pokrm, jehož jsem již silně potřeboval, jakož i abych se postaral o svého koně, jehož jsem zrána poněkud zanedbal. Chvílemi odcházel jsem k okraji lesa, avšak u pavillonu nebylo viděti žádné změny, a po celý den neviděl jsem živé duše na dunách. Jachta na obzoru byla jediná známka života, pokud jen mohl jsem dohlédnouti. Ležela tam, jako by bez určitého cíle, hodinu za hodinou; když se však setmělo, počala se blížit ku břehu. Byl jsem stále více přesvědčen, že přiváží Northmoura a jeho přátele, a že patrně vystoupí za tmy na břeh, neboť nejen že to odpovídalo všem těm tajemným přípravám, nýbrž také proto, že příliv kryl všechny ty mělčiny, jež byly přirozeným opevněním vrchu před vetřelci.

Po celý den vítr se tišil a moře spolu s ním, při západu slunce však počala se vraceti opět včerejší nepohoda. Noc byla tmavá. Vítr hnal se ku

břehu silnými nárazy, jakoby výstřely celé bat-
terie děl, a tu a tam přehnal se silný déšť, a pří-
boj hučel a duněl mohutnějším přílivem. Byl jsem
opět na své pozorovací stanici mezi bezy, když na
hlavním stěžni byla vytažena svítilna, a viděl jsem,
že loď je opět mnohem blíže, než kde jsem ji vi-
děl s večera. Usoudil jsem, že je to jistě znamení
Northmourovým druhům na břehu, a vystoupiv mezi
duny, rozhlížel jsem se po nějakém znamení odtud
v odpověď.

Malá pěšina vinula se po okraji lesa, tvoříc
nejkratší spojení mezi pavillonem a obytným do-
mem, a pohlédnuv tím směrem, spatřil jsem světlo
jako jiskru, ani na čtvrt míle odtud, spěšně se
blížící. Podle kymácení bylo patrné, že je to asi
svítilna, již nesl někdo, ubíraje se tou pěšinou a
vrávoraje podle toho, jak prudké závany větru na
něho dorážely. Skryl jsem se opět mezi bezy a
čekal jsem zvědavě na příchod toho neznámého.
Ukázalo se, že je to žena, a když přecházela kolem
mého úkrytu, rozpoznal jsem její rysy. Byla to
hluchá a mlčelivá stará paní, chůva Northmourova
z jeho dětství, jež nyní byla zapletena zde do
té tajemné příhody.

Následoval jsem ji zpovzdáli, používaje úspěšně
nesčetných písečných kopců a průchodů mezi nimi,

skrytých tmou, a zároveň její hluchoty a hukotu větru a příboje. Vstoupila do pavillonu a jdouc přímo do hořeného patra, otevřela jedno z oken vedoucích k moři a postavila na ně světlo. Hned nato svítilna na té lodi byla opět spuštěna a zhasena. Jejího účelu bylo dosaženo, a ti na palubě byli nyní jisti, že jsou očekáváni. Stařena vrátila se pak ke svým přípravám. Ačkoli ostatní okenice zůstaly zavřeny, viděl jsem světlo přecházeti sem tam domem, a jiskry, poletující po řadě z jednotlivých komínů, prozrazovaly mi, že v krbech je rozdělán oheň.

Nyní byl jsem již přesvědčen, že Northmour a jeho hosté vystoupí na břeh, jakmile příliv tomu dovolí. Byla to divoká noc pro pouhý člun, a cítil jsem, že jistý nepokoj druží se k mé zvědavosti, když jsem vzpomněl na nebezpečí přistání. Můj starý známý byl ovšem nejvýstřednější z lidí, avšak tato výstřednost budila tentokráte nejen znepokojující, nýbrž téměř trapné myšlenky. A tak zmítán různými pocity, odebral jsem se na břeh, kde jsem ulehl na zemi v prohlubíně na nějakých šest stop od pěšiny vedoucí k pavillonu. Odtud mohlo se mi dostatí uspokojení, že poznám příchozí, a ukáže-li se, že patří k mým známým, budu moci přivítati je, jakmile vystoupí na břeh.

Na nějakou chvíli před jedenáctou, kdy příliv byl ještě nebezpečně nízký, svítilna nějakého člunu objevila se blízko u břehu, a byv takto upozorněn, postřehl jsem jinou, stále ještě daleko na hladině, kymácti se tak silně, že chvílemi byla zakryta vlnami. Počasí, horšící se stále víc a více, a nebezpečná poloha jachty na závětrí nutily je bezpochyby, aby se pokusili přistáti pokud jen možno nejdříve.

O něco později čtyři lodníci, nesouce těžkou bednu a sledováni pátým se svítilnou, přešli těsně kolem místa, kde jsem ležel, a byli vpuštěni hospodyní do pavillonu. Vrátili se opět na břeh a záhy nato ubírali se již opět kolem mne, nesouce jinou bednu, větší, avšak patrně ne tak těžkou, jako byla ta první. Ještě po třetí přešli, a při této příležitosti jeden z nich nesl kožený vak, druhí pak jiná, patrně dámská zavazadla. Má zvědavost byla silně podrážděna. Nalézali se žena mezi Northmourovými hosty, znamená to změnu ve způsobu jeho života a odpadlictví od jeho dosavadních oblíbených zásad, což vše mne naplňovalo úžasem. Když jsem tam s ním ještě bydlil, ten pavillon byl chrámem nepřátel žen. Nyní pak — příslušnice toho opovrhovaného pohlaví měla usaditi se pod jeho krovem. Vzpomněl jsem si při

tom na několik drobností, několik známek jemného vkusu, ba téměř koketnosti, jež mne překvapily již předešlého dne, než jsem ještě shlédl všechny ty přípravy v domě. Jejich účel byl mi nyní jasný, a připadal jsem si hloupým, že mne to nenapadlo hned s počátku.

Zatím, co jsem takto uvažoval, jiná svítlna blížila se ke mně se břehu. Nesl ji nějaký námořník, jehož jsem dosud neviděl, a jenž provázel jiné dvě osoby k pavillonu. Tyto dvě osoby byly zřejmě hosté, pro něž byl dům upraven, a napínaje zrak i sluch, pozoroval jsem je bedlivě, když kráčely kolem mne. Jedna z nich byla neobyčejně štíhlý, vysoký muž, s cestovní čapkou, staženou nízko do očí, a s horskou kápí pečlivě zapíatou a s límcem vyhrnutým tak, že mu zakrýval tvář. Nebyli byste rozpoznali více, než že byl, jak jsem již řekl, neobyčejné štíhlé, vysoké postavy, a kráčel chabě, nakláněje se silně kupředu. Po jeho boku, držíc se ho, nebo podporujíc ho — nemohl jsem rozsouditi — byla mladistvá, urostlá a štíhlá postava nějaké ženy. Byla neobyčejně bleďa, avšak ve světle té svítilny její tvář byla tak znetvořena stále měnícími se stíny, že mohla býti oškliva jako hřích, právě tak, jako neobyčejně krásna, jak jsem se pak skutečně přesvědčil.

Právě, když byli téměř v jedné čáře se mnou, děvče proneslo nějakou poznámku, přehlušenou hukotem větru.

„Tiše!“ řekl její společník, a v jeho hlasu bylo při tom něco, co mne zarazilo. Zdálo se, jako by to byla vydechla prsa tísněná a krušená smrtelnou úzkostí; neslyšel jsem dosud nikdy pronésti to slovo s takovým odstínem strachu, a slyším je dosud za zimničních nocí, kdy mysl se vrací k minulým dobám. Ten muž obrátil se při tom k děvčeti, a zahlédl jsem silně rudý vous a nos, jenž jako by byl býval kdysi v mládí zlomen, oči pak svítily mu v tváři jakýmsi silným, neblahým rozčilením.

Přešli však a vstoupili do pavillonu.

Druh po druhu, nebo ve skupinách, námořníci vraceli se opět ku břehu. Vítr zanesl ke mně zvuk drsného hlasu „odražte!“, a pak po chvíli jiná opět svítlna blížila se ke mně. Byl to Northmour samotén.

Moje choť i já, muž a žena, často jsme se spolu divili, jak někdo může býti současně tak hezký a tak odpuzující jako Northmoure. Měl vzhled dokonalého gentlemana; jeho tvář nesla všechny známky intelligence a odvahy, stačilo však, abyste na něho pohlédli, i když byl v nejlepší náladě, abyste

tušili při něm povahu otrokářskou. Nepoznal jsem nikdy charakteru, který by byl do téže míry útočný a mstivý; sdružoval živost jihu s houževnatou, smrtelnou nenávistí severu, a oba tyto duševní rysy byly stejně jasně vepsány v jeho tvář jako stálá výstraha nebezpečí. Postavou byl štíhlý, silný, hybný, tmavých vlasů a pleti, rysů dosti půvabných, avšak pokažených oním hrozebným výrazem.

Nyní v tom okamžiku byl o něco bledší než obvykle, a tvář byla silně zachmuřena, rty pracovaly, a rozhlížel se pátravě kolem sebe, jakoby pod vlivem nějakého strachu a předtuchy. A přece se mi zdálo, že za tím vším tají se vědomí vítězství, jako by byl již daleko dospěl a nyní byl blízek dokončení nějakého svého záměru.

Částečně z ohledu na naše dřívější styky, částečně pak těše se, jak ho překvapím, rozhodl jsem se, že mu prozradím ihned svou přítomnost.

Vzchopil jsem se rychle se země a pokročil jsem k němu.

„Northmoure!“ řekl jsem.

Za celý můj život nedostalo se mi takového úžasného překvapení, jako v té chvíli. Skočil na mne beze slova, něco zablesklo se mu v ruce a již se rozehnal dýkou k mému srdci. Odrazil jsem ho prudce od sebe a nevím, zda to byla moje hbi-

lost nebo jeho nejistota, avšak ostrí škráblo mne jen na prsou, kdežto rukojetí a pěstí utržil jsem silnou ránu do úst.

Utekl jsem, nikoli však daleko. Často a často postřehl jsem způsoblost těch písečných pahorků sloužiti za úkryt právě tak, jako podporovaly tajný ústup nebo plížení se kupředu, a tak, ani na deset sáhů daleko od jeviště té srážky, vrhl jsem se opět k zemi do trávy. Svítilna vypadla mu z ruky a zhasla. Jaký však byl můj úžas, když jsem spatřil, jak Northmour vrhl se skokem k pavillonu, a zaslechl jsem, jak zavírá dvěře železnou závorou!

Nestíhal mne! Utekl! Northmour, jehož jsem znal jako nejnezkrotnějšího a nejodvážnějšího muže, utekl! Nemohl jsem uvěřiti svým očím, a přece v celé té podivné příhodě, kde vše bylo víře nepodobno, nebylo nic, co by mohlo ještě podivnost toho všeho zvýšiti. Neboť proč byl ten pavillon tak tajně připraven? Proč Northmour přistál se svými hosty za tmavé noci, v té divoké vichřici, sotvaže mu to jen příliv dovolil? Proč mne chtěl zabít? Nepoznal snad mého hlasu? A více, než to vše, jak dospěl k tomu, že měl dýku připravenou v ruce? Dýka nebo ostrý nůž, to se přece nesrovnávalo s věkem, v němž žijeme; a gentleman,

vystupující z jachty na břeh svého vlastního statku, byť to i bylo v noci a za tajemných poněkud okolností, nekráčí zpravidla k svému domu připraven takto na krvavou srážku. Čím více jsem o tom uvažoval, tím větší pochybnosti jsem měl. Zopakoval jsem všechny složky té záhady, počítaje je na prstech: tajemnou přípravu pavillonu pro hosty; příchod hostů za nebezpečí jejich života a současně za zřejmého nebezpečí pro jachtu; hosté, nebo alespoň jeden z nich v netajeném a na pohled bezdůvodném strachu; Northmour s připravenou zbraní; Northmour bodnuvší na pouhé slovo po svém nejdůvěrnějším druhu; a posléze, nikoli však nejméně podivné, Northmour prchající před mužem, jehož chtěl zabít a opevňující se jako štvanec závorou na dveřích svého pavillonu. Bylo zde tudíž nejméně šest zvláštních příčin k největšímu úžasu všechny spolu souvísící a tvořící jeden jediný příběh. Netroufal jsem si téměř věřit vlastnímu smyslu.

Jak jsem tu tak stál všecek ztrnulý úžasem, počal jsem pojednou cítiti bolestné následky ran, jež jsem utržil při tom setkání; proplížil jsem se mezi pahrbky a postranní pěšinou dostal jsem se opět do svého úkrytu v lese. Stará hospodyně prošla při tom opět jen na několik sáhů mimo mne,

nesouc stále ještě svou svítilnu a vracejíc se z pavillonu do obytného domu v Graden. Tu byl sedmý podezřelý rys celé té věci. Northmour a jeho hosté, jak bylo patrné, měli si sami vařit a poklízet, kdežto ta stará žena měla i nadále obývat ta velká, prázdná kasárna. Jistě zde je tedy nějaký pádný důvod k takové tajemnosti, když je třeba snášeti tolik nepohodlí, jen aby byla zachována.

Uvažuje takto, vrátil jsem se do své jeskyně. Pro větší bezpečnost udupal jsem všechny oharky na svém ohništi a rozžehl jsem jen svítilnu, chtěje ohledati svá poranění. Byla to jen nepatrná rána, ač dosti krvácela, a obvázal jsem ji, jak jsem uměl (neboť mohl jsem k ní špatně dosáhnouti), přiloživ hadřík s chladnou vodou z pramene. Zaměstnáváje se tím, vyhlásil jsem ve svém duchu válku Northmourovi a jeho tajemství. Nejsem povahou zlý a myslím, že při tom bylo v mém srdci více zvědavosti, než záští. Nicméně válka byla vypovězena, a připravuje se k ní, vzal jsem svůj revolver, vyčistil jsem jej a nabil jsem jej opět se zvláštní pečlivostí. Pak věnoval jsem se svému koni. Mohl by utéci nebo řehtati a tak by prozradil můj lesní tábor. Umínal jsem si, že se zbavím jeho sousedství, a dlouho před rozedněním jsem ho dovedl dále směrem k rybářské osadě.

HLAVA 3.

vypravuje, jak jsem se seznámil se svou ženou.

Po dva dny číhal jsem poblíž pavillonu, používaje ochrany, již mi poskytovaly písečné duny. Osvojil jsem si k tomu potřebnou taktiku. Ty nízké pahorky a mělké průchody mezi nimi, proplétající se navzájem, sloužily mi za plášť při mém vzrušujícím, ač snad nikoli poctivém pátrání. Avšak přes všechny tyto výhody zvěděl jsem jen málo o Northmourovi a jeho hostech.

Stařena z obytného domu přinesla pod záštitou tmavé noci novou zásobu potravin. Northmour a ta mladá dáma, někdy společně, častěji však každý sám o sobě, dopřáli si procházky na hodinu nebo dvě na břehu poblíž navátého písku. Nemohl jsem než souditi, že to místo bylo zvoleno se zřetelem na bezpečnost před cizími zraky, neboť byl tam přístup pouze s moře. Nicméně hodilo se mi to znamenitě, neboť nejvyšší a nejprístupnější z těch písečných pahorků nalézal se v bezprostřední blízkosti toho místa, odkud, leže v mělké proláclině, mohl jsem dobře sledovati Northmoura nebo onu mladou dámu při jejich procházce.

Cizinec vysoké postavy jako by úplně zmizel. Nejen že nikdy nepřestoupil prahu, nýbrž nikdy

neukázal ani své tváře u okna, pokud jsem pozoroval, neboť netroufal jsem si plížiti se tam blíže, než na určitou vzdálenost ve dne, ježto s patra byl rozhled i na dno průchodů mezi dunami, v noci pak kdy jsem se mohl odvážiti dále, přízemní okna byla zabedněna, jako by šlo o nějaké obléhání. Někdy jsem si myslel, že ten muž je jistě upoután na lože, neboť pamatoval jsem na jeho vratkou, potácivou chůzi, někdy pak opět myslel jsem, že jistě již odtud opět odešel, a že Northmour zůstal s tou mladou dámou samotén v pavilonu, kterážto myšlenka mne již tehdy rozlaďovala.

Ať již ten párek byl muž a žena čili nic, viděl jsem dosti, abych směl pochybovati o důvěrnosti jejich styků. Ač jsem neslyšel nic z toho, co spolu mluvili, a zřídka kdy jsem mohl jen jasně uvědomiti si výraz tváře toho nebo onoho, postřehl jsem v jejich vzájemném chování jistou cizost, téměř upjatost, nasvědčující tomu, že nejsou si blízcí, není-li dokonce mezi nimi nepřátelství. Děvče kráčelo rychleji, bylo-li s Northmourem, než bylo-li tam samo, a představoval jsem si, že vzájemná náklonnost mezi mužem a ženou spíše zvolní, než zrychlí jejich kroky. Mimo to držela se vždy dobře na sáh od něho a nesla svůj slunečník jako nějakou stěnu mezi sebou a jím. Northmour jako

by se jí chtěl vždy přiblížiti, a poněvadž děvče vždy opět ustupovalo, směr její chůze byl uhlopříčný přes břeh a byl by je zavedl přímo k příboji, kdyby se byli tak daleko pustili. Jakmile se tam však blížili, děvče vždy nenápadně přešlo na druhou stranu tak, že Northmour byl mezi ním a mořem. Pozoroval jsem tyto manévry s radostí a souhlasem a smál jsem se vždy v duchu, vida je.

Třetího dne zrána procházela se tam chvíli sama, a pozoroval jsem s úžasem, že více než jednou se rozplakala. Vidíte, že mé srdce cítilo k ní již tehdy větší zájem, než jsem sám tušil. Držela se pevně, byť i elegantně, a zejména hlavu nesla vždy s nepřirovnatelným půvabem; každý krok stál za pohled, a v mých očích sálala přímo něhou a ušlechtilostí.

Den byl příjemný, klidný a slunný, moře bylo klidné, a vzduch přes to pln svěžesti a vůně, a tak, proti svému zvyku, vydala se sem později ještě jednou na procházku. Tentokráte Northmour ji provázel, a byli spolu teprve krátkou chvíli na břehu, když jsem spatřil, jak se mocí chopil její ruky. Zápolila s ním, křičíc téměř bolestně. Vyskočil jsem, nemysle na své podivné postavení; než jsem však ještě mohl učiniti krok, spatřil jsem, jak North-

mour smekl a hluboce se uklonil, jako by se omlouval. Schoulil jsem se tedy ihned opět do svého úkrytu. Vyměnili spolu několik málo slov, a pak ukloniv se opět, odešel a vrátil se do pavillonu. Kráčel nedaleko mne, a viděl jsem, jak se rdí a mrská divoce svou hůlkou do trávy. Nebylo to bez uspokojení, když jsem zahlédl známku své ruky v podobě jizvy pod jeho pravým okem a velké modřiny kolem ní.

Po nějakou chvíli děvče zůstalo, kde je zanechal, hledíc přes malý ostrůvek dále na čisté moře. Pak, trhnuvši sebou, jako by se chtěla zbaviti svých myšlenek a nabýti znovu své energie, vykročila pevnými, odhodlanými kroky. Byla patrně také příliš vzrušena tím, co předcházelo, a zapomněla, kde se nalézá, neboť postřehl jsem, jak jde přímo k okraji sypkého navátého písku, úskočného a nebezpečného. Ještě dva nebo tři kroky dále, a šlo by vážně o její život, když jsem přeběhl písečný pahorek a běže k ní volal, aby se zastavila.

Učinila tak a obrátila se. V jejím chování nebylo sebe menší stopy strachu, a kráčela přímo ke mně jako královna. Byl jsem bos a oděn jako obyčejný námořník, leč že jsem měl egyptskou šerpu kolem pasu, a spočátku pokládala mne patrně za někoho z rybářské vesnice, kdo se sem zatoulal. Já však,

spatřiv ji takto tváří v tvář, s očima upřenýma pevně a velitelsky na mne, byl jsem pln obdivu a úžasu nad její krásou, daleko ještě větší, než jsem očekával. A neviděl jsem dosud ženy, jež by si počínala tak směle a odhodlaně, zachovávajíc při tom všechnu něhu svého dívčího zjevu, neboť moje žena zachovala si po celý život tento způsob rovnováhy a odměřenosti — výtečnou vlastnost ženy, jež dodává tím více ceny jejím sladkým lichotkám.

„Co chcete?“ tázala se.

„Jdete přímo do gradenských písečných propastí,“ řekl jsem.

„Nejste zdejší,“ odvětila, „mluvíte jako vzdělaný muž.“

„Mám, tuším, právo na tento název,“ řekl jsem, „byť bych i byl takto oděn.“

Avšak její ženské oko všimlo si již mého pasu.

„Oh,“ řekla. „Ten šál vás prozrazuje.“

„Mluvíte o zradě,“ řekl jsem. „Smím vás prositi, abyste mne neprozradila? Byl jsem nucen objeviti se ve vašem zájmu; kdyby však Northmour zvěděl o mé přítomnosti, mohlo by to pro mne býti více než nepříjemno.“

„Víte, s kým mluvíte?“ tázala se.

„Snad se ženou pana Northmoura?“ opáčil jsem otázku se své strany.

Potrásla hlavou. Po celou tu dobu studovala mou tvář se zneklidňující pozorností. Pak prohodila:

„Máte poctivou tvář, pane. Budte poctiv, pane, jako vaše tvář, a řekněte mi, co chcete a čeho se bojíte. Myslíte snad, že bych vám mohla ublížiti? Je, tuším, spíše ve vaší moci, abyste ublížil vy mně. A přece nezdá se, že byste měl nešlechetných úmyslů. Co znamená, že vy, gentleman, plížíte se jako špeh zde kolem toho opuštěného místa? Řekněte mi, proti komu zde máte nepřátelství?“

„Proti nikomu,“ odvětil jsem, „a nebojím se pohleděti nikomu ve tvář. Jmenuji se Cassilis — Frank Cassilis. Žiji jako tulák, protože se mi to líbí. Jsem jeden z nejstarších Northmourových přátel, a před třemi dny v noci, když jsem ho oslovil zde v těch dunách, bodl mne nožem do prsou.“

„Vy jste to byl!“ řekla.

„Proč tak učinil,“ pokračoval jsem, nedbaje přerušení, „nemám ani potuchy a nedbám ani toho, abych toho zvěděl. Nemám mnoho přátel a nejsem ani příliš přístupten přátelským stykům, avšak nikdo nedovede zahnati mne strachem. Uсадil jsem se v lese, ještě než přišel, a tábořím tam dosud. Myslíte-li, že chci ublížiti vám nebo vašim drahým, máte prostředek proti tomu ve svých rukou.

Řekněte mu, že tábořím v té jeskyni, a může mne probodnouti ještě dnes v noci, když budu spáti.“

Přitom jsem smekl svou čapku a uchýlil jsem se opět do svého úkrytu mezi písečné pahrbky. Nevím proč, ale cítil jsem, jako by na mně bylo spácháno kruté bezpráví, a připadal jsem si jako hrdina a mučedlník, kdežto ve skutečnosti neměl jsem jediného slova, jež bych byl mohl říci ke své obraně, ba ani jen poněkud přijatelný důvod pro své chování. Prodléval jsem v Graden ze zvědavosti dosti přirozené, avšak nedůstojné, a ačkoli jsem měl ještě jinou pohnutku k tomu, vyvíjející se povlovně v mém nitru, nebyla to pohnutka toho druhu, abych ji alespoň tu chvíli mohl náležitě vysvětliti dámě svého srdce.

Ovšem že té noci nemyslíl jsem na nic, leč na ni, a ačkoli celé její jednání a situace budily podezření, nemohl jsem se odhodlati ve svém srdci, abych pochyboval o její dokonalosti. Byl bych vsadil svůj život, že je prosta veškeré hany, a ačkoli vše bylo mi v té době ještě temno, cítil jsem, že vysvětlení toho tajemství ukáže, že hrála v tom poctivou úlohu, k níž byla poměry přinucena. Pravda, nechť jsem namáhal a týral svou obraznost sebe více, nemohl jsem dospěti k žádnému úsudku ohledně jejího vztahu k Northmourovi; nicméně

byl jsem si jist, že se nemýlím, spoléhaje na svůj pud více, než na svůj rozum, a abych tak řekl, ulehл jsem té noci ke spánku se vzpomínkou na ni pod polštářem.

Příštího dne vyšla asi v touže hodinu samotna, a sotvaže písečné pahrbky ji skryly před dohledem z pavillonu, přiblížila se k okraji a zavolala mne opatrně jménem. Byl jsem překvapen, vida její smrtelnou bledost a její patrné, silné vzrušení.

„Pane Cassilis!“ zvolala: „pane Cassilis!“

Objevil jsem se ihned a běžel jsem k ní na břeh. Výraz patrné úlevy objevil se na její tváři, sotvaže mne postřehla.

„Ach!“ zvolala chraptivě, jako by jí spadlo těžké břímě s prsou. „Díky Bohu, že jste v bezpečí!“ dodala. „Věděla jsem, je-li tomu tak, že zde budete.“ (Nebylo to zvláštní? Tak rychle a důmyslně Příroda připravila naše srdce pro to důvěrné, doživotní společenství, že oba, moje žena i já, tušili jsme je již druhého dne své známosti. Doufal jsem již tehdy, že mne vyhledá, ona pak cítila jistotu, že mne tu najde.) „Nemeškejte,“ pokračovala spěšně, „nemeškejte zde déle. Slibte mi, že nebudete již spáti v lese. Nevíte, jak trpím, dnes v noci nemohla jsem spáti, myslíc na to, v jakém jste nebezpečí.“

„Nebezpečí?“ opakoval jsem. „Nebezpečí před kým? S Northmourovy strany?“

„Nikoli,“ odvětila. „Myslíte, že jsem mu něco řekla po tom, co jste mi svěřil?“

„Není-li to však Northmour,“ pokračoval jsem, „kdo by to tedy mohl býti? Nevím, koho bych se zde měl báti.“

„Netažte se mne,“ odvětila, „neboť nemohu vám to říci. Věřte mi však a jděte odtud — věřte mi a odejděte ihned, ihned, chcete-li zachrániti svůj život.“

Působiti na jeho nepokoj není nikdy správný plán, jak zbaviti se důvtipného mladého muže. Její slova zvýšila jen mou umíněnost a pokládal jsem za věc své cti zůstatí zde. Její starostlivost o mou bezpečnost posílila mne pak jen tím více v mém rozhodnutí.

„Nepokládejte mne za zvědavce, madame,“ odvětil jsem, „avšak je-li Graden tak nebezpečné místo, snad i vy se vydáváte jistému nebezpečí, meškajíc zde.“

Pohlédla na mne pouze vyčítavě.

„Vy a váš otec —“ pokračoval jsem, přerušila mne však ihned:

„Můj otec! Jak to víte?“ zvolala.

„Viděl jsem vás pospolu, když jste vystoupili

zde na břeh,“ zněla moje odpověď, a nevím proč, ale upokojila, jak se zdálo, nás oba, a mimo to byla to pravda. „O mne však,“ pokračoval jsem, „nemusíte se báti. Jak vidím, máte svůj důvod k tajnosti, avšak, věřte mi, vaše tajemství je u mne právě tak bezpečno, jako na dně moře. Po kolik let sotva že jsem s někým promluvil; můj kůň je mi jediným společníkem a ani ten, ubohé zvíře, není nyní u mne. Vidíte tudíž, že můžete spoléhati na mou mlčelivost. Řekněte mi tedy pravdu, slečno, řekněte mi, nejste také v nebezpečí?“

„Pan Northmour řekl, že jste čestný muž,“ opáčila, „a věřím mu, hledím-li na vás. Řeknu vám tedy tolik: máte pravdu, jsme v hrozném, hrozném nebezpečí, a budete v něm také, pokud zůstanete, kde jste nyní.“

„Ah!“ řekl jsem, „slyšela jste o mně od Northmoura? A dává mi dobré vysvědčení?“

„Ptala jsem se ho na vás včera večer,“ odvětila. „Předstírala jsem mu,“ váhala, „předstírala jsem mu, že jsem se s vámi setkala před delší již dobou a že jsem s vámi o něm mluvila. Nebyla to ovšem pravda, nemohla jsem si však pomoci, nechtěla-li jsem vás prozraditi, a vy sám jste mne uvedl do té nesnáze. Chválil vás velice.“

„A — dovolila byste mi snad jednu otázku —

přichází snad ono nebezpečí od Northmoura?“ tá-
zal jsem se.

„Od pana Northmoura?“ zvolala. „Oh, nikoli,
je s námi právě proto, aby je sdílel.“

„A při tom mi navrhuje, abych odtud utekl?“
řekl jsem. „Neceníte mne příliš.“

„A proč byste zde zůstal?“ tázala se. „Nepa-
tríte k nám.“

Nevím, co se se mnou stalo, neboť nepocítil
jsem takové slabosti od svého dětství, byl jsem
však tak hluboce dotčen její odpovědí, že oči
mi zvlhly a naplnily se slzami zatím, co jsem hle-
děl na její tvář.

„Oh, nikoli,“ řekla změněným hlasem, „nemy-
slila jsem to tak.“

„Já jsem to byl, jenž se dopustil urážky,“ řekl
jsem a podal jsem jí ruku s výrazem tak proseb-
ným, že ji to dojalo, neboť podala mi také ihned
ruku, téměř dychtivě. Držel jsem ji na chvíli ve
své, hledě jí do očí. Ona první stáhla ruku opět
zpět a zapomněvši na svou žádost i na slib, ježž
chtěla ze mne vynutiti, rozběhla se a ani se neobrá-
tivši, zmizela mi s očí. A tehdy jsem poznal, že
ji miluji, a těšil jsem se ve svém srdci myšlenkou,
že ona — že ona také — nehledí na mne lhostejně.
Častokráte popřela to v pozdější době, avšak vždy

s úsměvem, a nebylo to tudíž vážné popření. Pokud jde o mne, byl jsem přesvědčen, že naše ruce nebyly by k sobě tak přilnuly, kdyby již nebyla ke mně něco cítila. A celkem vzato, nečinilo by velkého rozdílu, počala-li mne milovati, podle svého vlastního přiznání, až následujícího dne.

A přece toho dne stalo se jen velice málo. Přišla a zavolala mne jako předešlého dne, plísnila mne, že zde ještě stále meškám, a shledavši, že se nedám přemluvit, počala se mne vyptávat podrobněji na můj příchod sem. Vypravoval jsem jí, jakou řadou okolností se stalo, že jsem byl svědkem jejich vylovení, a jak jsem si umínil, že zde zůstanu, jednak ze zájmu, jež ve mně probudili Northmourovi hosté, jednak pak následkem jeho vražedného útoku. V prvním směru, tuším, že jsem byl příliš neupřímný, vzbudiv v ní tuchu, že hlavně ona mne sem vábila od prvního okamžiku, kdy jsem ji spatřil mezi dunami. Ulevuji svému srdci alespoň nyní, když moje žena je již na pravdě Boží a ví již vše a zná můj poctivý úmysl i v této věci, neboť pokud žila, a ačkoli to často tížilo mé svědomí, nemohl jsem se nikdy odhodlati, abych ji z toho vyvedl. I malé tajemství v manželství, jaké bylo naše, je jako růžový list, jenž nedal princezně usnouti.

Naše rozmluva pak zabočila k jiným předmětům, a vypravoval jsem jí mnoho o svém osamělém, potulném životě, zatím co ona naslouchala, mluvíc sama jen málo. Ačkoli jsme mluvili zcela přirozeně a později jen o věcech, jež by se snad zdály lhostejny, oba jsme byli silně vzrušeni. Příliš záhy nastala chvíle, kdy bylo jí odejít, a rozloučili jsme se, jako by se vzájemným souhlasem, nepodávše si ani ruky, vědouce oba, že mezi námi není třeba takové prázdné obřadnosti.

Pak, a bylo to čtvrtého dne naší známosti, setkali jsme se na témž místě, avšak časně zrána, jako staří známí, přece však s plachostí a nesmělostí s obou stran. Když počala mluvit opět o mém nebezpečí — což bylo, jak jsem vytušil, výmluvou pro její opětný příchod — já, jenž jsem se připravoval po celou noc, jak budu mluvit, počal jsem tím, jak vysoce si cením její laskavosti a jejího zájmu, a jak dosud nikdo nedbal tolik slyšeti o mém životě, aniž já jsem kdy dbal vypravovati o něm někomu, leč teprve od včerejška. Pojednou mne přerušila, řkouc prudce:

„A přece, kdybyste věděl, kdo jsem, ani byste se mnou nemluvil!“

Řekl jsem jí, že je šílenost, myslí-li na něco takového, a že, byť bychom se ještě dlouho ne-

znali, považují ji již za milou přítelkyni, avšak mé námitky přiváděly ji, jak se zdálo, jen v zoufalství tím větší.

„Můj otec se musí skrývati!“ zvolala.

„Má drahá,“ řekl jsem, zapomínaje po prvé dodati „slečno“, „co mi na tom záleží? Kdyby se musil skrývati dvacetkrát, mohlo by to měniti něco na tom, jak já na vás hledím?“

„Ale důvod toho!“ zvolala, „důvod toho! Je nám —“ váhala na okamžik, „— je nám všem k hanbě.“

HLAVA 4.

vypravuje o tom, jak podivným způsobem jsem zvěděl, že nejsem sám v gardenském lese.

Zde je příběh mé ženy, jak jsem jej zvěděl za jejích slz a vzlyků. Jmenovala se Clara Huddlestonova; znělo to překrásně mým uším, přece však daleko ne tak krásně jako jiné jméno — Clara Cassilis, jež nesla po delší a díky Bohu, šťastnější období svého života. Její otec, Bernard Huddleston, byl soukromý bankéř s velice rozsáhlým kruhem zákazníků. Před mnoha lety ocitnuv se v nesnázích, dal se svést k nebezpečným a posléze zločinným spekulacím, chtěje se zachrániti

před úpadkem. Vše nadarmo: zapléтал se stále víc a více a posléze shledal, že ztratil svou čest zároveň se svým majetkem. V téže době Northmour kořil se jeho dceři usilovně, a byť i s malou nadějí na výsledek, a Bernard Huddleston věda, že je Northmour takto odkázán na jeho přízeň, obrátil se k němu o pomoc. Nebyl to pouze finanční úpadek a hanba, nebyl to pouze zákonný trest pro jeho činy, jež ten nešťastný muž si takto přivodil. Zdálo se, že by byl šel s lehkým srdcem do vězení. Čeho se však bál, co nedalo mu v noci usnouti a probouzelo ho svou hrůzou z dřímoty, byl nějaký náhlý, tajný a nezákonný úklad jeho životu. Proto snažil se skryti a uchýliti se na některý z ostrovů Jižního oceánu a právě na Northmourově yachtě chtěl tak učiniti. Yachta je naložila tajně na walesském pobřeží a vylodila je opět zde, v Graden, až by byla upravena a vyzbrojena na delší cestu. Clara pak neměla pochybnosti o tom, že její ručka měla býti odměnou za tu cestu, neboť, ačkoli Northmour nechoval se nikdy nelaskavě, ukázal se za různých příležitostí příliš smělý a pánovitý v řeči i chování.

Naslouchal jsem, jak přirozeno, s napiatou pozorností a kladl jsem jí několik otázek ohledně tajemnější části celého toho příběhu, leč nadarmo.

Nebyla si dobře vědoma, o jaké nebezpečí pro jejího otce běželo, ani odkud hrozilo. Nepokoj a strach jejího otce byl neličený a měl vliv i na jeho stav tak, že již více než jednou pomýšlel na to, že se raději vzdá a vydá do rukou policie. Posléze však od toho přece upustil, neboť byl přesvědčen, že ani všechna vězení Anglie nebyla by s to, aby ho skryla před jeho pronásledovateli. Měl mnoho co dělati s Itálií a s Italiány žijícími v Londýně v pozdějších letech svého obchodování, a ti byli nějak, jak Clara soudila, ve spojení s osudem, který mu nyní hrozil. Netajil se svým strachem zvěděv, že na palubě yachty jest také nějaký italský námořník, a dělal pro to Northmourovi trpké výčitky. Tento namítal, že Beppo (tak se jmenoval ten plavec) je řádný chlapík, na něhož je možno úplně spolehnouti, nicméně pan Huddlestone tvrdil stále od té chvíle, že vše je ztraceno, že je to otázka pouze několika dní, a že Beppo znamená jistě jeho zkázu.

Hleděl jsem na celou tu věc jako na hallucinaci mysli, rozrušené životním nezdarem. Utrpěl velké ztráty svými obchody s Itálií, a proto pohled na nějakého Italiána ho tak pobuřoval a stačil, aby jediný příslušník toho národa hrál tak velkou úlohu v jeho fantasii.

„Čeho váš otec potřebuje,“ řekl jsem, „je dobrý lékař a nějaký utišující lék.“

„A což pan Northmour?“ namítala. „Neutrpěl žádných ztrát a sdílí přece s ním jeho strach.“

Nemohl jsem se zdržeti úsměvu nad tím, co jsem považoval za její prostotu.

„Má drahá,“ řekl jsem, „řekla jste mi sama, jakou odměnu očekává za svou pomoc. Pamatujte, že láska vše omlouvá a podporuje, a udržuje-li Northmour strach vašeho otce, není to nikterak proto, že by se bál nějakého Itala, nýbrž prostě proto, že je zblázněn do půvabné anglické ženy.“

Připomněla mi jeho útok na mne oné noci, kdy vystoupili zde na břeh, a kdy nebyl jsem ještě s to, abych to vysvětlil. Zkrátka, uváživše to vše, shodli jsme se v tom, že se odeberu ihned do té nedaleké rybářské osady, prohlédnu všechny časopisy, jež tam jen najdu, a vypátrám, nasvědčuje-li to nějakému důvodu k ustavičným obavám. Příštího dne ráno o téže hodině na témž místě měl jsem sdělití Claře výsledek. Za této příležitosti nemluvila již o tom, abych odtud odešel, naopak netajila se tím, že přilnula k myšlence, že moje přítomnost je jí milá, a že očekává od ní pomoci; pokud pak jde o mne, nebyl bych ji mohl opustiti, kdyby mne o to byla prosila na kolenou.

Přišel jsem do Graden Wester před desátou dopoledne, neboť byl jsem v té době výtečný chodec, a vzdálenost, jak jsem již, tuším, řekl, činila něco málo přes sedm mil, a mimo to po celou cestu krácel jsem po pružné rašelinovité půdě. Osada jest jedna z nejprostších na celém pobřeží, čímž je dosti řečeno. Je tam v dolíku kostel, bídny přístav mezi skalinami, kde již mnoho člunů ztroskotalo, vracejíc se z rybolovu; čtyřicet nebo šedesát kamenných domků seřaděných podél břehu do dvou ulic, z nichž jedna vede od přístavu, druhá pak odbočuje od ní v pravém úhlu, na jejich křižovatce pak zubožená a nevlídná hospoda, zde však hlavní hotel.

Oblékl jsem se poněkud vhodněji k svému společenskému postavení a navštívil jsem ihned duchovního v jeho malém domku vedle hřbitova. Poznám mne, ač bylo tomu již více než devět let od té doby, kdy jsme se spolu setkali, a když jsem mu řekl, že jsem byl na dlouhém výletě pěšky a že nevím, co se děje ve světě, půjčil mi ochotně plnou náruč časopisů, datovaných od včerejška až na měsíc napřed. S těmi odešel jsem do hostince, a objednav si něco k jídlu, usedl jsem, abych prostudoval „Huddlestonský úpadek“.

Ukázalo se, že to je všeobecně známý případ.

Tisíce osob bylo uvrženo v chudobu a zejména jedna z nich se zastřelila, sotvaže byly zastaveny platy. Sam jsem se divil cítě, že čta ty podrobnosti, chovám i nadále soucit spíše s panem Huddlestonem, než s jeho oběťmi — tak mne opanovala již tehdy láska k mé ženě. Ovšem že byla vypsána cena na bankéřovu hlavu, a ježto nebylo tu žádných omluvných důvodů a veřejnost byla silně pobouřena, byla stanovena nezvykle vysoká částka 750 liber na jeho dopadení. Psalo se, že má při sobě veliké peněžité částky. Jednoho dne slyšelo se o něm ze Španěl, příštího však byla zde již bezpečná zpráva, že se skrývá mezi Manchestrem a Liverpoolem, nebo na walesském pobřeží; jiného dne pak opět telegram oznamoval jeho příchod na Cubu nebo Yukatan. Avšak nikde nebylo jediného slova o nějakém Italu a nikde sebe menší známky něčeho tajemného.

V posledním čísle však nicméně byl odstavec nikoli tak jasný. Účetní znalci, pověřeni zjištěním schodku, přišli, jak se zdálo, na stopu částce čítající mnoho tisíc, která přicházela po nějakou dobu v obchodech Huddlestonova závodu, aniž by bylo patrné, jak se tam dostala, a zmizela opět tímž tajemným způsobem. Pouze jednou bylo k ní připojeno jméno a to jen pod písmeny „X. X.“;

tolik však bylo zřejmo, že po prvé dostala se do rukou bankéře před nějakými šesti lety v době jeho největší tísně. Pověst uváděla ve spojení s touto částkou jméno jisté známé, královské osobnosti. „Zbabělý desperado“ — pamatuji dobře, že tak právě vyjádřil se dopisovatel — „unikl, maje patrně velkou část tohoto tajemného fondu ve svých rukou.“

Přemýšlel jsem stále ještě o tomto faktu, snaže se vypátrati nějaké spojení mezi ním a nebezpečím pana Huddlestona, když nějaký muž vstoupil do hospody a poručil si chleba a sýr s patrnou cizí výslovností.

„Siete Italiano?“ tázal jsem se.

„Sì, signore,“ zněla odpověď.

Prohodil jsem, že jen velice zřídka lze se setkati s jeho rodáky tak daleko na severu, k čemuž pokrčil jen rameny a odvětil, že člověk může přijíti kamkoli, hledaje práci. Jakou práci doufal najíti v Graden Wester, naprosto jsem si nedovedl představit, a celé to setkání vyvolalo ve mně tak nepříjemný dojem, že platě hostinskému, tázal jsem se ho, zda již dříve viděl nějakého Itala zde v té osadě. Odvětil, že viděl kdysi několik Norů, kteří ztroskotali nedaleko odtud a byli zachráněni člunem z Cauldhavenu.

„Nikoli,“ řekl jsem, „myslím, zda jste viděl Itala, takového, jako je muž, jemuž jste přinesl ten chléb a sýr.“

„Cože?“ zvolal, „toho černého chlapíka, který tak cení zuby? To je Italián? Nu, dobře, je to první, jehož jsem kdy viděl a myslím, že bude také asi poslední.“

Ještě nedomluvil, když já zdvihnuv hlavu a vyhlédnuv na ulici, postřehl jsem tam tři muže ve vážném rozhovoru, sotva o nějakých třicet sáhů dále. Jeden z nich byl týž, s nímž jsem se setkal právě v hostinci, druzí pak, podle svých hezkých, bleďých tváří a měkkých klobouků, náleželi patrně k témuž plemeni. Hejno vesnických dětí stálo kolem nich, napodobující je posunky a zkomolenými slovy. Ta trojice vypadala zvláště v nevlídné, špinavé ulici, kde stála, pod zachmuřenou, šedou oblohou, klenoucí se nad nimi, a přiznávámi se, že mé dosavadní pochybnosti byly tím pohledem tak otřeseny, že nenabyly již nikdy své dřívější síly. Mohl jsem rozumovati a uvažovati jakkoli, nemohl jsem si vymluviti dojem toho, co jsem viděl, a počal jsem již také sdíleti ten italský strach.

Den chýlil se již ke sklonku, když jsem vrátil časopisy na faře a kráčel jsem mezi dunami, vra-

ceje se domů. Nezapomenu nikdy té cesty. Bylo silně chladno a bouřливо, vítr skučel v travinách u mých nohou a chvílemi dostavovaly se silné pršky. Z klína moře počal pak vystupovati horský hřbet tmavých mračen. Těžko představit si nevlídnější večer, a ať to bylo již následkem těchto zevnějších vlivů, nebo snad proto, že mé nervy byly již rozrušeny tím, co jsem slyšel a viděl, mé myšlenky byly právě tak chmurné jako počasí.

Hořejší okna pavillonu poskytovala značný rozhled po dunách směrem ke Graden Wester. Chtěl-li jsem se vyhnouti tomu, abych byl zpozorován, musil jsem se držeti při břehu, až jsem byl dostatečně zakryt vyššími písečnými pahrbky, odkud mohl jsem se teprve vydati napříč průchody mezi nimi a k okraji lesa. Slunce klonilo se již k západu, příliv byl nízký a nebezpečné, naváté písčiny nepokryty, a ubíral jsem se podél nich, zahlobán v neutěšené myšlenky, když pojednou jsem ztrnul, shlédnuv otisky lidských nohou. Šly rovnoběžně s mým směrem, avšak dále při břehu místo po okraji rašeliniště. Prohlédnuv je pečlivě, shledal jsem podle velikosti a síly otisku, že to byla osoba cizí mně i obyvatelům pavillonu, jež nedávno tudy kráčela. Nejen to, podle toho, jak nebezpečný směr si zvolila, těsně kolem nejhor-

ších písčin, byl to patrne cizinec zde v tom kraji, neznající zlověstného gradenského břehu.

Krok za krokem sledoval jsem ty otisky, až na čtvrt míle dále zmizely mi jihovýchodně k moři. Tam ten ubožák, nechť to byl již kdokoli, jistě zahynul. Několik racků, kteří ho asi viděli klešati do toho proradného sypkého písku, poletovalo nad jeho hrobem se svými obvyklými zádušnými skřeky. Slunce proniklo mračny a zbarvilo širou planinu písku temným nachem. Stál jsem zde chvíli, ztísněn svými myšlenkami a silným pocitem smrti. Pamatuji, že jsem myslil na to, jak dlouho asi trvala tragédie toho nešťastníka, a zda bylo v pavillonu slyšeti jeho křik. Právě napětím vůle jsem se odhodlal jíti dále, když vichřice zavvanula divočeji na břeh a spatřil jsem, jak unášela, hned vysoko ve vzduchu, hned opět nízko při písčité půdě měkký, černý, plstěný klobouk téhož tvaru, jež jsem viděl právě na hlavách těch Italiánů.

Myslím, ač si tím nejsem zcela jist, že jsem vykřikl. Vítr hnal klobouk k moři, a já jsem oběhl po okraji písčiny, očekávaje tam jeho příchod. Závan však odumřel, spustiv klobouk na chvíli na sypký písek, a pak, zesíliv opět, dal mu dopadnouti na několik sáhů od místa, kde jsem stál.

Můžete si představit, s jakým zájmem jsem se ho chopil. Byl již obnošen, ošumělejší, než jsem viděl u těch mužů tam na ulici. Měl červenou podšívku označenu jménem výrobce, jež jsem již zapomněl, a pak místa, odkud pocházel, totiž Benátek, jménem, jež dali Rakušani překrásnému městu, přivtělivše je k svému území.

Byl jsem naprosto zmaten. Viděl jsem nyní Itáliány se všech stran, a poprvé, a mohu říci také naposled ve svém životě byl jsem zachvácen panickým strachem. Nevěděl jsem, čeho se vlastně mám báti, a přece se přiznávám, že jsem byl skutečně všecek ustrašen, a rozmýšlel jsem se dosti dlouho, než jsem se vrátil do svého nekrytého a osamělého lesního tábora.

Tam jsem pojedl něco studené polévky, jež mi zbyla od předešlého večera, neboť neměl jsem chuti rozdělati oheň, a posilniv se a odpočinuv si, zapudil jsem všechny ty fantastické strachy ze své mysli a ulehl jsem si klidně ke spánku.

Nemám ani potuchy, jak dlouho jsem asi spal, avšak pojednou byl jsem probuzen náhlým, oslepujícím zábleskem světla do své tváře. Procitl jsem jakoby udeřen. V okamžiku byl jsem na kolenou. Světlo však zmizelo právě tak rychle, jako přišlo. Všude kolem byla tma, a dunivé zá-

vany větru s moře, podobající se spíše výstřelům z děl, a hukot bouře zahladily všechny ostatní zvuky.

Trvalo, myslím, alespoň půl minuty, než jsem nabyl opět rovnováhy. Kdyby nebylo dvou okolností, byl bych myslil, že jsem se probudil spíše nějakým novým, příliš živým snem. Předně příklop mého stanu, jež jsem pečlivě přivázel, uléhaje ke spánku, byl nyní odvázan, a pak jsem cítil tak silně, že to vylučovalo domněnku pouhé hallucinace, zápach hořícího oleje. Úsudek byl zřejmý. Probudil jsem se tím, jak někdo pustil silné světlo své svítilny na mou tvář. Byl to pouhý záblesk světla, nic jiného. Spatřil mou tvář a zmizel. Uvažoval jsem o příčině tak podivného jednání, a odpověď byla nasnadě. Ten muž, nechť to již byl kdokoli, myslil, že mne poznal, ale nebylo tomu tak. Zůstala zde však ještě jedna otázka nerozřešena, a mohu říci, že jsem se bál zodpověděti ji: Kdyby mne byl poznal, co by asi byl učinil?

Můj strach se však brzo rozptýlil, neboť jsem poznal, že se mi té návštěvy dostalo pouze omylem. Současně však byl jsem přesvědčen, že nějaké hrozné nebezpečí hrozí pavillonu. Bylo třeba jisté odvahy, abych se pustil do těch černých, neschůd-

ných houštin, obklopujících a skrývajících mou jeskyni; nicméně vydal jsem se k dunám, promočen deštěm, bičován a ohrožován divokými závany vichřice a strachuje se, že každým okamžikem narázím na nějakého číhajícího tam nepřítele. Tma byla taková, že jsem mohl býti obklopen celou armádou, aniž bych si toho byl vědom, a hukot a řev vichřice tak silný, že můj sluch vypověděl mi právě tak službu, jako můj zrak.

Po celý zbytek noci, jež zdála se býti nekonečna, přecházel jsem poblíž pavillonu, nespátřiv tam živé duše a neslyše nic, leč koncert větru, moře a deště. Světlo v hořejším patře prosvitalo skulinou v okenici a bylo mi společníkem až do rozednění.

HLAVA 5.

*vypravuje o rozmluvě mezi Northmourem, Clarou
a mnou.*

Při prvním zásvitu dne vrátil jsem se do své staré skrýše mezi písečné pahrbky, abych tam čekal na příchod své ženy. Jitro bylo šedé, nevlídné a melancholické, vítr se zmírnil před východem slunce a pak se obrátil a vanul se břehu k moři. Moře počalo se uklidňovati, déšť však řinul se

bez milosti. V celé té divočině dun nebylo nikde viděti živého tvora, a přece jsem byl jist, že sousedství bylo oživeno číhajícími nepřáteli. Světlo, jež tak náhle, neočekávaně mi zablesklo do tváře, když jsem spal, a klobouk hnaný po písčinné větrem byly dvě výmluvné výstrahy nebezpečí obklopujícího Claru a společnost v pavillonu.

Bylo snad půl osmé nebo již k osmé, když jsem spatřil, jak dvěře se otevřely a drahá postava se blíží ke mně deštěm. Čekal jsem na ni na břehu, než prošla mezi pahrbky.

„Přicházím jen s velkou obtíží,“ řekla. „Nechtěli, abych vyšla v tom dešti.“

„Claro,“ řekl jsem, „vy se nebojíte?“

„Nikoli,“ odvětila tak prostě, že srdce se mi naplnilo důvěrou, neboť moje žena byla nejstatečnější právě tak, jako nejlepší ze všech žen; ve svém životě jsem poznal, že tyto dvě vlastnosti nejsou vždy pospolu, u ní tomu však tak bylo, a spojovala největší odvahu a statečnost s nejkrásnějšími ženskými ctnostmi.

Řekl jsem jí, co se stalo, a ačkoli bylo viděti, jak líce jí zbledla, ovládla se s naprostou rovnováhou.

„Vidíte nyní, že jsem zde v bezpečí,“ končil jsem. „Nemají v úmyslu mně ublížiti, neboť kdy-

by něco takového zamýšleli, byl bych již dnešní noci mrtev.“

Položila mi ruku na rameno.

„A já jsem neměla ani předtuchy!“ zvolala.

Zvuk jejího hlasu naplnil mne radostí; objal jsem ji a přivinul jsem ji k sobě, a než jsme si toho byli vědomi, její ruce byly na mých ramenou a moje rty na jejích ústech. A přece až do toho okamžiku nebylo mezi námi jediného slova o lásce. Pamatuji se dodnes na dotyk její tváře, mokré a chladné deštěm, a častokráte pak, když si myla tvář, líbal jsem ji opět, vzpomínaje na ono jitro na břehu. Nyní, když mi byla odňata a já končím svou životní pouť sám, vzpomínám na naši lásku, na tu hlubokou poctivost a upřímnost, jež nás spojovala, a moje nynější ztráta zdá se mi pak menší.

Stáli jsme tak po několik vteřin — čas ubíhá milencům rychle — když jsme byli vyrušeni výbuchem smíchu blízko nás. Nebyl to přirozený, veselý smích, nýbrž jaksi nucený, aby zakryl silnější pocit hněvu. Obrátili jsme se oba, já maje stále ještě svou levou ruku kolem jejího pasu; nesnažila se mi vymknouti, a tam, na několik kroků dále ku břehu, stál Northmour se skloněnou hlavou, s rukama za zády, s chřípím chvějícím se vášní.

„Ah! Cassilis!“ řekl shlédnuv mou tvář.

„Ano, týž,“ odvětil jsem; nebyl jsem nikterak zaražen.

„Tak tedy, slečno Huddlestonova,“ pokračoval zvolna, ale divoce, „tak tedy zachováváte svou věrnost k svému otci a ke mně? Tak si ceníte života svého otce? A jste tak oblouzena tím mladým mužem, že zapomínáte na všechnu slušnost a obyčejnou lidskou opatrnost —“

„Slečna Huddlestonova —“ počal jsem přerušuje ho, když mne drsně zarazil:

„Vy mlčte,“ řekl, „mluvím zde s tím děvčetem.“

„To děvče, jak vy jí říkáte, je moje žena,“ řekl jsem, a ona přilnula ke mně jen tím blíže, takže jsem poznal, že potvrzuje moje slova.

„Vaše žena?“ zvolal. „Lžete!“

„Northmoure,“ odvětil jsem, „všichni známe vaši divokou, zlou povahu, a já jsem poslední, jenž by se dal zarazit vašimi slovy. Nicméně upozorňuji vás, že byste měl mluvit tišeji, neboť jsem přesvědčen, že tu nejsme samotni.“

Rozhlédl se kolem sebe, a bylo patrné, že moje poznámka ochladila do jisté míry jeho hněv. „Co tím míníte?“ tázal se.

Řekl jsem jen jediné slovo: „Italiáni.“

Zaklel divoce a pohlédl na nás, hledě s druha na druha.

„Pan Cassilis ví vše, co vím já,“ řekla moje žena.

„Co však já chci věděti,“ vybuchl, „jest, odkud, u čerta, přichází pan Cassilis sem, a co, u čerta, pan Cassilis zde dělá. Říkáte, že jste oddáni, nevěřím tomu. Kdyby tomu tak bylo, zde ty písčiny by vás brzo rozvedly — půl páté minuty, Cassilisi. Mám zde svůj soukromý hřbitov pro své přátele.“

„Tomu Italiánu,“ řekl jsem, „trvalo to poněkud déle.“

Pohlédl na mne na okamžik sklesle a pak téměř zdvořile žádal mne, abych mu vypravoval, co o tom vím. „Jste přede mnou příliš ve výhodě, Cassilisi,“ dodal. Vyhověl jsem mu ovšem, a on naslouchal, přerušuje mne chvílemi výkřiky, zatím co jsem mu vypravoval, jak jsem přišel do Graden, že jsem to byl já, jehož chtěl zabítí oné noci, kdy vystoupil na břeh, a co jsem pak viděl a slyšel o těch Italiánech.

„Dobře,“ řekl, když jsem skončil, „je to konečně zde, tolik je jisto. A co, smím-li se ptáti, zamýšlíte nyní podniknouti?“

„Chci zůstat s vámi a pomoci vám,“ řekl jsem.

„Jste statečný muž,“ odvětil zvláštním hlasem.

„Nebojím se,“ řekl jsem.

„A mám tedy vyrozuměti,“ pokračoval, „že vy dva jste oddáni? A přiznáváte se mi k tomu ve tvář, slečno Huddlestonova?“

„Nejsme dosud oddáni,“ řekla Clara, „stane se však tak, jakmile to jen bude možno.“

„Bravo!“ zvolal Northmour. „A naše smlouva? U čerta, nejste hloupá, ženštino! Co je s naší smlouvou? Víte právě tak dobře jako já, od čeho závisí život vašeho otce. Stačí jen, kdybych si založil ruce a odešel odtud, aby ještě před večerem mu zařízli hrdlo.“

„Ano, pane Northmoure,“ opáčila Clara odvážně, „toho však nikdy neučiníte. Uzavřel jste smlouvu nehodnou gentlemana, nicméně jste gentleman a neopustíte nikdy muže, jemuž jste již počal pomáhati.“

„Aha!“ zvolal. „Myslíte tedy, že dám svou yachtu pro nic a za nic? Myslíte, že se odvážím svého života a své svobody pro lásku toho starého pána a že pak budu snad družbou při vaší svatbě? Nuže,“ dodal se zvláštním úsměvem, „snad se docela nemýlíte. Zeptejte se však zde Cassilise. Ten mne zná. Jsem muž, na něhož je možno spolehnouti? Jsem jistý a bezpečný? bez vrtochů? co myslíte?“

„Vím, že mluvíte příliš mnoho, a někdy, myslím, dosti nerozvázně,“ odvětila Clara, „vím však, že jste gentleman, a nebojím se ani sebe méně.“

Pohlédl na ni očima plnýma souhlasu a obdivu a pak řekl, obraceje se ke mně: „Myslíte, Franku, že se jí vzdám bez boje? Pravím vám přímo, dejte si pozor. Příště, až dojde mezi námi k ranám —“

„Bude to po třetí,“ řekl jsem s úsměvem.

„Ano, pravda, bude to po třetí,“ odvětil. „Zapomněl jsem. Nuže, do třetice všeho dobrého.“

„Myslíte tím, že při třetí příležitosti budete mítí ku pomoci mužstvo své yachty,“ řekl jsem.

„Slyšíte ho?“ tázal se, obraceje se k mé ženě.

„Slyším, jak dva muži mluví jako zbabělci,“ odvětila. „Styděla bych se mysliti nebo mluvití tak. A nikdo z vás nevěří jedinému slovu z toho, po říkáte, a tím je to nejapnější a ošklivější.“

„Ona je výtečná!“ zvolal Northmour. „Není však dosud paní Cassilisovou. Více neříkám. Přítomnost mi není přízniva.“

Tehdy mne moje žena překvapila.

„Nechám vás zde nyní,“ řekla pojednou. „Otec je již příliš dlouho samotén. Pamatujte si však, musíte býti přáteli, neboť jste oba mými dobrými přáteli.“

Později mi sdělila důvod k tomuto svému kroku.

Pokud by tam byla s námi, byli bychom se dále hádali, a myslím, že měla pravdu, neboť sotva že odešla, byli jsme spolu ihned téměř důvěrní.

Northmour hleděl za ní, jak odcházela přes písečný pahrbek.

„Je to jediná žena svého druhu na světě!“ zvolal. „Hledte jen, jak se v tom vyzná.“

Pokud mne se týče, použil jsem té příležitosti, abych zvěděl o něco více z celé věci.

„Hledte, Northmoure,“ řekl jsem, „jsme na tom zle, co?“

„Myslím také, hochu,“ odvětil významně a hledě mi do očí. „Pravda je, že jsme zde jako v pekle, a věřte tomu nebo nevěřte, ale bojím se o svůj život.“

„Řekněte mi jednu věc,“ pokračoval jsem. „Co zde vlastně hledají ti Italiáni? Co zamýšlejí s panem Huddlestonem?“

„Vy to nevíte?“ zvolal. „Ten starý taškář měl v depositu fondy karbonářů — dvě stě osmdesát tisíc — a ovšem že je také prohrál na burse. Tam někde v Tridentinu nebo Parmě měla vypuknouti revoluce, nyní je s ní však konec, a celé to vosí hnízdo je za Huddlestonem. Budeme moci mluvit o štěstí, vyvážneme-li z toho se zdravou kůží.“

„Carbonari!“ zvolal jsem, „pak Bůh mu buď milostiv!“

„Amen,“ řekl Northmour. „A nyní hleďte, řekl jsem vám, že jsme v úzkých, a přiznávám upřímně, že budu rád, pomůžete-li nám. Nebudeme-li moci zachrániti Huddlestona, chci zachrániti alespoň to děvče. Pojdte a zůstaňte s námi v pavillonu, a zde máte mou ruku, že budu jednati s vámi jako s přítelem, dokud ten stařec se z toho nedostane nebo nezemře. Jakmile však,“ dodal, „bude to vyřízeno, stanete se opět mým soupeřem, a varuji vás — pamatujte si to!“

„Ujednáno,“ řekl jsem, a stiskli jsme si ruce.

„A nyní pojdme přímo do své pevnosti,“ řekl Northmour a zamířil tam, kráčeje přede mnou v dešti.

HLAVA 4.

vypravuje, jak jsem byl představen starému pánu.

Clara nás vpustila do pavillonu, a žasl jsem nad tím, jak dokonale se tam připravili k obraně. Silná barrikáda, již však přes to bylo lze snadno odstraniti, zabezpečovala dvěře před útokem zvenčí; okenice jídelny pak, kam mne přímo zavedli, a jež

byla jen slabě osvětlena lampou, byly ještě důmyslněji opevněny. Výplně byly zesíleny závorami podepřenými opět celým systémem podpor, spočívajících dílem na zemi, dílem opřených o strop, jiných pak posléze o protější stěnu pokoje. Byl to kus pěkné a důmyslné tesařské práce, a netajil jsem se svým podivem.

„Jsem inženýr,“ řekl Northmour. „Pamatujete se na zahradní plot? Všiml jste si ho?“

„Nevěděl jsem, že jste tak všestranně vzdělán,“ odvětil jsem.

„Jste ozbrojen?“ pokračoval, ukazuje na řadu pušek a bambitek, vše v podivuhodném pořádku, stojících v řadě u zdi, nebo ležících na postranním stole.

„Díky,“ opáčil jsem, „nevycházím beze zbraně od našeho posledního setkání. Abych vám však řekl pravdu, nejedl jsem nic od včerejšího večera.“

Northmour podal mi něco studeného masa, k němuž jsem dychtivě zasedl, a láhev dobrého burgundského vína, jehož jsem přes to, že jsem byl všecek promočen deštěm, milerád okusil. Byl jsem vždy zásadně střídmy muž, avšak není dobře přeháněti střídmost do krajnosti, a tuším, že jsem za té příležitosti vypil alespoň tři čtvrtiny láhve. Za-

tím, co jsem jedl, obdivoval jsem dále všechny ty důmyslné přípravy k obraně.

„Odoláme obležení,“ řekl jsem posléze.

„Ano,“ přisvědčil Northmour váhavě, „nějakému malému snad. Nemám pochybností, pokud jde o pevnost našeho pavillonu, spíše mne trápí jiné nebezpečí. Začneme-li stříleti, byť i zde bylo všude tak pusto, jistě to přece někdo uslyší, a pak — a pak to bude totéž, byť i, jak se říká, bylo to něco jiného: odsouzen podle zákona, nebo zabit těmi carbonari. Můžeme si voliti. Je to po čertech zlá věc, máte-li zákon proti sobě, a řekl jsem to již tomu starému pánu tam nahoře. Je téhož náhledu.“

„Mluvíme-li již o tom,“ řekl jsem, „jakého druhu je ten muž?“

„Oh ten!“ zvolal Northmour, „mnoho po něm není. Neměl bych nic proti tomu, kdyby ti čerti z Italie mu zakroutili krk třeba již zítra. Nejsem v tom nikterak na jeho straně. Rozumíte? Smluvil jsem to s ním pro slečninu ruku, a míním ji také dostat.“

„Nu, dobře,“ řekl, „rozumím. Ale jak bude pan Huddleston hleděti na můj příchod sem?“

„Přenechte to Claře,“ opáčil Northmour.

Byl bych ho udeřil ve tvář za takovou důvěr-

nost; pamatoval jsem však na příměří právě tak, jako Northmour, jak musím přiznati, a po celou tu dobu společného nebezpečí ani sebe menší mráček nezakalil našeho vzájemného poměru. Přiznávám to k jeho chvále a nemohu, leč hleděti s pýchou i na své vlastní chování v té době. Neboť jistě dosud nikdy dva muži neocitli se v tak choulostivé a úskočné posici.

Sotva jsem dojedl, když vydali jsme se již opět na prohlídku přízemí. Přecházeli jsme od okna k oknu, zkoušejíce závory a opory, měníce je poněkud zde nebo tam, a celým domem se ozývaly hlasité rány kladivem. Navrhoval jsem, jak se pamatuji, abychom pořídili střílny; řekl mi však, že jsou již hotovy v oknech v patře. Celá ta prohlídka mne dosti stísnila. Musili jsme brániti pět oken a dvoje dvěře, a čítajíc i Claru, byli jsme pouze čtyři, kteří je měli uhájiti proti neznámému počtu nepřátel. Sdělil jsem své pochybnosti s Northmourem, který mne ujistil s naprostým klidem, že smýšlí právě tak jako já.

„Než se rozední,“ řekl, „budeme všichni podřezáni a pohřbeni v těch písčinách. Pro mne je to alespoň, jako bych to viděl černé na bílém.“

Nemohl jsem nezachvěti se při zmínce o těch prohlubních, plných sypkého písku, připamatoval

jsem však Northmourovi, že naši nepřátelé ušetřili mne v lese.

„Nelichote si příliš,“ odvětil. „Tehdy jste ještě netáhl za jeden provaz s tím starým pánem, jako nyní. Pamatujte na mne, že se tam dostaneme všichni.“

Chvěl jsem se o Claru, a v téže chvíli ozval se její drahý hlas, volaje nás nahoru. Northmour ukázal mi cestu, a vystoupiv tam na chodbu, zaklepal na dvěře pokoje, jemuž jsme říkali Strýčkova ložnice, ježto zakladatel pavillonu určil jej výhradně pro sebe.

„Vstupte, Northmoure, pojdte, milý pane Cassilisi,“ ozval se hlas zvnitřku.

Otevřev dvěře Northmour vpustil mne napřed do té místnosti. Vstoupiv zahlédl jsem, jak dcera vyklouzla postranními dveřmi do studovny, upravené za její ložnici. Na loži, přistaveném ke zdi, místo aby stálo, jak jsem je posledně viděl, přímo před oknem, seděl Bernard Huddlestone, bankéř v úpadku. Byť bych ho byl i jen málo viděl tehdy na dunách při světle svítilny, mohl jsem ho opět snadno poznati. Měl dlouhou, vyhublou tvář, vroubenou dlouhým, rudým vousem. Jeho lomený nos a vyvstávající lícní kosti dodávaly mu poněkud vzhled Kalmuka, a oči svítily mu horečným

rozčilením. Měl noční čapku z černého hedvábí, velká bible ležela otevřena na loži, na ní pak byly zlaté brýle, zatím co hromada jiných knih byla položena stranou na stojanu. Zelené záclony vrhaly na něho mrtvolný stín, a jak tu seděl podepřen polštáři, jeho vysoká postava byla bolestně nahrbená, a hlava chýlila se téměř až ke kolenům. Jsem přesvědčen, kdyby nebyl zemřel jinak, že by se byl stal obětí vysílení v několika jen málo týdnech.

Podal mi ruku, dlouhou, hubenou, nepříjemně chlupatou.

„Pojďte, pojdte, pane Cassilisi,“ řekl. „Nový ochránce — vida! — nový ochránce. Jste mi vždy vítán, pane Cassilisi, jako přítel mé dcery. Jak se u mne scházejí, všichni ti přátelé mé dcery! Žehnej jim Bůh za to, co pro mne učiní.“

Podal jsem mu ovšem ruku, neboť nemohl jsem jinak, avšak soucit, jež jsem doufal cítiti s Clariným otcem, byl ihned zkalen jeho zjevem a nuceným, lichotivým způsobem, jak mluvil.

„Cassilis je řádný muž,“ řekl Northmour, „lepší než deset jiných.“

„Slyšel jsem tak,“ zvolal pan Huddleston horlivě, „dcera mi to již řekla. Ah, pane Cassilisi, spravedlnost mne našla, jak vidíte! Jsem na tom

zle, velice zle, ale doufám jako pravý kající. Posléze musíme všichni předstoupiti před trůn Nejvyššího. Pokud jde o mne, obrátil jsem se k němu pozdě, avšak s pravou pokorou.“

„Povídačky!“ přerušil ho Northmour drsně.

„Oh, nikoli, drahý Northmoure!“ zvolal bankéř. „Nemluvte tak, nepokoušejte se odvrátiti mne od pravé cesty. Zapomínáte, drahý hochu, zapomínáte, že snad ještě dnes v noci budu zavolán před svého Tvůrce.“

Litoval jsem ho, vida jeho vzrušení, a počal jsem cítiti nevoli k Northmourovi, jehož nevěrecké zásady jsem dobře znal, a musil jsem se mu smáti, když se nyní snažil vylákati toho ubohého hříšníka svými žerty z jeho kající nálady.

„Pah! milý Huddlestone!“ řekl. „Nejste k sobě spravedliv. Jste skrz naskrz muž tohoto světa a vyznal jste se v taškářství všeho druhu, než ještě jsem se narodil. Vaše svědomí je vyděláno jako kůže — zapomněl jste si však vydělati právě tak svá játra, a věřte mi, že jen ta jsou nyní kamenem úrazu.“

„Vy hanebníku! vy bezbožníku!“ řekl pan Huddlestone, hroze mu prstem. „Nejsem svatoušek, a vždycky mi byli tací lidé protivní, ale přes to zůstalo ve mně vždy něco dobrého. Vedl jsem

špatný život, pane Cassilisi, nechci zapírat, bylo to však po smrti mé ženy, a víte, u vdovce je to něco jiného: hříšník, ani bych neřekl, je přece, tuším, jistý rozdíl. A mluvíme-li již o tom — slyšte!“ přerušil se pojednou s nataženou rukou, chvějícími se prsty a s tváří plnou strachu. „Díky Bohu, je to jen déšť!“ dodal po chvíli s patrnou úlevou.

Po několik vteřin ležel naznak mezi polštáři, jako ve mdlobách, potom se však opět vzchopil a poněkud chvějícím se hlasem počal mi zase děkovati za mé účastenství a za ochotu přispěti k jeho záchraně.

„Jednu otázku, pane,“ řekl jsem, když umlkl. „Je pravda, že máte s sebou peníze?“

Zdál se býti nemile dotčen tou otázkou, avšak váhaje připustil, že jich trochu má.

„Nuže,“ pokračoval jsem, „oni chtějí přece jen své peníze, není-liž pravda? Proč byste jim jich nedal?“

„Ah!“ odvětil potřásaje hlavou, „zkusil jsem to již, pane Cassilisi, a běda! nepodařilo se to, neboť chtějí mou krev.“

„Huddlestone,“ ozval se Northmour, „to není právě poctivé. Měl byste říci, co jste jim nabídl, že bylo alespoň o dvě stě tisíc méně, než jim ná-

leží. Je to rozdíl, myslím, který stojí za to, aby se o něm mluvilo. A pak ti chlapíci, víte, rozumují svým zvláštním, italským způsobem a myslí, což ostatně myslím já také, že mohou dostatí obé — jak peníze, tak i krev, a že k tomu není třeba o nic více práce.“

„A je to zde v pavillonu?“ tázal jsem se.

„Ano, ačkoli bych raději viděl, kdyby to bylo někde na dně moře,“ řekl Northmour a pak pojednou dodal: „Proč na mne děláte posunky, Huddlestone? Myslíte snad, že Cassilis vás prozradí?“

Pan Huddlestone, k němuž jsem byl právě obrácen zády, horlivě protestoval, ujišťuje mne, že nic mu není vzdálenějšího.

„Nu, tak dobře,“ opáčil Northmour svým nejprotivnějším způsobem. „Přestaňte už nás tím nuditi. Co jste chtěl říci?“ dodal pak, obraceje se ke mně.

„Chtěl jsem něco navrhnouti pro dnešní odpoledne,“ odvětil jsem. „Vynesme ty peníze ven a položme je před dvěře pavillonu. Přijdou-li ti carbonari, nuže dobře, vždyť jsou jejich.“

„Nikdy, nikdy!“ křičel Huddlestone, „není možno. Nenáleží jim! Musily by se rozdělití poměrně všem mým věřitelům.“

„Mějte rozum, Huddlestone,“ domlouval Northmour.

„A což moje dcera?“ naříkal stařec.

„Vaše dcera bude bez nich také živa. Zde jsou dva nápadníci, Cassilis a já, a nejsme žebráci, a může si mezi námi voliti. A pokud jde o vás, abychom skončili všechny hádky, nemáte práva ani na jediný haléř, a nemýlím-li se, zemřete co nejdříve.“

Zajisté, že to bylo krutě řečeno, avšak pan Huddlestone byl muž budící jen málo soucitu, a ačkoli jsem viděl, jak se zachvěl a zasténal, v duchu schvaloval jsem Northmourovy výčitky, ba přidal jsem k nim ještě ze svého.

„Northmour a já,“ řekl jsem, „jsme ochotni pomoci vám, abyste zachránil svůj život, nikoli však, abyste utekl s ukradeným majetkem.“

Zápasil chvíli sám s sebou, jako by chtěl povoliti svému hněvu, avšak opatrnost zvítězila.

„Milí hoši,“ řekl, „udělejte s mými penězi, co chcete. Spoléhám úplně na vás, a nechte mne nyní, abych si odpočinul.“

Odešli jsme tedy od něho s největší radostí. Pokud jsem ještě zahlédl, vzal opět bibli a třesoucíma rukama nasadil si brýle, aby v ní četl dále.

HLAVA 7.

vypravuje, jak někdo zvolal jisté slovo oknem pavillonu.

Vzpomínka na ono odpoledne zůstane navždy vryta v mou paměť. Northmour i já jsme byli přesvědčeni, že nám hrozí bezprostřední útok, a kdyby bylo bývalo v naší moci změnití nějak běh těchto událostí, byli bychom té noci užili spíše k tomu, abychom uspíšili, než oddálili ten kritický okamžik. Mohli jsme očekávat to nejhorší, leč přece jen nebylo možno představit si něco hroznějšího, než nejistotu, již jsme trpěli. Nebyl jsem nikdy horlivý, ač vždy pilný čtenář, neshledal jsem však knih tak nudných, jako byly ty, jež jsem vzal do ruky a opět odhodil onoho odpoledne v pavillonu. Nebylo nám možno již ani mluvit, když hodiny mýjely. Ten nebo onen naslouchal, stále pátraje po nějakém zvuku, nebo vyhlížeje z hořejších oken ven na ty písečné duny. A přece ani sebe menší známka neprozrazovala přítomnosti našich nepřátel.

Uvažovali jsme opět a opět o mém návrhu ohledně těch peněz, a kdybychom byli bývali úplně páni svých smyslů, nepochybuji, že bychom jej byli zavrhnuli jako nejpapný; byli jsme však zmateni nepokojem, chytali jsme se každého stébla a rozhodli

jsme se, ačkoli to znamenalo tolik, jako prozraditi přítomnost pana Huddlestona v pavillonu, že uvedeme můj návrh ve skutek.

Ten peníz byl částečně v mincích, částečně v bankovních úpisech, částečně pak v poukázkách, splatných na jméno Jakuba Gregoryho. Přinesli jsme je, spočítali, uložili jsme je opět do vaku náležejícího Northmourovi a sestavili italský dopis, jež jsme připevnili k držadlu. Podepsali jsme jej oba, dovolávající se přísahy, a prohlašovali jsme, že jsou to jediné peníze, které unikly úpadku Huddlestonova domu. To snad byl nejšílenější skutek, provedený dvěma osobami, které se pokládaly za rozumné. Kdyby ten vak se byl dostal do jiných rukou, než pro něž byl určen, byli bychom usvědčeni ze zločinu svým vlastním písemným svědectvím; jak jsem však řekl, nebyli jsme ve stavu, abychom mohli posuzovati to střízlivě, a trpěli jsme žízni jednati, jež nutkala nás učiniti cokoli, ať dobrého, ať špatného, spíše, než abychom se oddávali tomu smrtelně hroznému čekání. Mimo to jsme byli oba přesvědčeni, že skrýše mezi dunami byly plny skrytých špehů, slídících po každém našem pohybu, a doufali jsme proto, že náš příchod s tím vakem mohl by vésti k nějaké rozmluvě a snad dokonce k dohodě.

Byly téměř tři hodiny, když jsme vystoupili z pavillonu. Déšť ustal, a slunce svítilo zcela vesele. Nevěděl jsem dosud nikdy, že by rackové byli poletovali tak blízko domu, nebo přiblížili se tak beze strachu lidským bytostem. Právě když jsme byli na prahu, zatřepal jeden svými křídly těsně nad našimi hlavami a vyrazil mi svůj pronikavý skřek přímo do ucha.

„To je zlé znamení pro vás,“ řekl Northmour, který jako všichni volní myšlenkáři trpěl silně pověrou. „Myslete si, že jste již mrtví.“

Odpověděl jsem mu nějakým žertem, který mi však nešel ze srdce, neboť všechny ty okolnosti mne tísnily.

Na sáh. nebo na dva před vraty, na pruhu hladké rašeliny, uložili jsme ten vak, a Northmour zamával bílým kapesníkem nad hlavou. Nikde žádné odpovědi. Počali jsme křičeti a volali jsme nahlas italsky, že jsme tu jako vyslanci, abychom urovnali ten spor, avšak ticho zůstalo nerušeno, leč racky a hukotem příboje. Když jsme přestali, cítil jsem tíži na svém srdci a viděl jsem, že také Northmour je neobyčejně bled. Ohlédl se nervosně přes rameno, jako by se bál, že někdo se zatím přiblížil mezi nás a dvěře pavillonu.

„Při sám Bůh!“ řekl mi šeptem, „to je příliš mnoho pro mne.“

Odpověděl jsem mu taktéž šeptem: „Cóż není-li zde přece jenom nikoho z nich?“

„Hled'te,“ opáčil kyná hlavou, jako by se obával ukázati tam prstem.

Pohlédl jsem naznačeným směrem, a tam na severním konci pobřežního lesa vystupoval slabý kouč dýmu k bezoblačné obloze.

„Northmoure,“ řekl jsem (šeptali jsme ještě stále), „nesnesu již té nejistoty. Padesátkrát raději bych viděl smrt. Zůstaňte zde a hlídejte pavillon zatím, co já půjdu dále, a uvidím, mám-li jíti přímo do jejich tábora.“

Rozhlédl se opět kolem sebe, přimhouřiv oči, a pak přikývl k mému návrhu.

Srdce mi bušilo jako kladivo, když jsem se vydal spěšně na cestu směrem k tomu kouři, a ačkoli do té chvíle mne mrazilo, až jsem se otrásal, nyní pojednou cítil jsem horko v celém svém těle. Půda tím směrem byla velice nerovná, na sto mužů mohlo by ležeti skryto na tolikéž místech podél mé cesty. Byl jsem však zkušen v takových věcech; zvolil jsem směr přetínající všechny ty úkryty tak, že ubíraje se podél nejvhodnějších úžlabin přehlédl jsem jich vždy několik současně. Netrvalo dlouho, když již jsem byl odměněn za svou opatrnost. Přišel pojednou k průchodu poněkud vy-

vyšenému nad okolní půdu, spatřil jsem o necelých třicet sáhů dále nějakého muže, jak všecek shrben utíkal tak rychle, jak mu to jen jeho postoj dovo-
loval, dnem té úžlabiny. Vypudil jsem jednoho ze špehů z jeho úkrytu. Sotva jsem ho spatřil, počal jsem ho hbitě volati jak anglicky, tak italsky, a on, vida že není již platno skrývati se, vzpřímil se, vyskočil z úžlabiny a hnál se přímo jako šíp ke kraji lesa.

Nebylo mým úkolem stíhati ho; zvěděl jsem, co jsem chtěl — že jsme obklíčeni a pozorováni ve svém pavillonu, a vrátil jsem se tedy ihned, kráčeje, pokud jen možno, po svých stopách k místu, kde Northmour na mne čekal, stoje vedle svého vaku. Byl ještě bledší, než jsem ho opustil, a hlas se mu poněkud chvěl.

„Neviděl jste, jak vyhlíží?“ tázal se.

„Byl obrácen zády ke mně,“ odpovětil jsem.

„Pojďme domů, Franku. Nemyslím, že jsem zbabělec, avšak již toho nesnesu,“ šeptal.

Kolem pavillonu bylo ticho a slunečno, když jsme se k němu vraceli; i rackové létali nyní o něco dále, míhajíce se mezi břehem a písečnými pahrbky, a ta osamělost a zamlklost děsily mne více, než celý pluk ve zbrani. Teprve když jsme opět zahradili dvěře, oddechl jsem si volněji, jakoby

zbaven tíže, spočívající mi na prsou. Pohlédli jsme na sebe mlčky s Northmourem, a myslím, že oba učinili jsme si svůj úsudek o bledosti a vyjevných zracích svého druha.

„Máte pravdu,“ řekl jsem. „Je konec. Podejme si posledně ruce, starý brachu.“

„Ano,“ odvětil, „podejme si ruce, neboť jako že zde stojím, nemám proti vám záští. Avšak pamatujte, kdybychom nějakou netušenou náhodou vyvázli těm taškářům, vyřídím si to s vámi ať tak, ať onak.“

„Oh,“ odvětil jsem, „nudíte mne tím.“

Zdál se býti uražen a odcházel mlčky, u schodů se však opět zastavil.

„Nerozumíte mi,“ řekl. „Nejsem podvodník ani kejklíř, chráním sebe sama. Zda vás to nudí čili nic, pane Cassilisi, nedbám toho ani za mák. Mluvíím k svému vlastnímu uspokojení, nikoli proto, abych vás bavil. Učíníte lépe, půjdete-li nahoru a budete se dvořiti tomu děvčeti; pokud jde o mne, zůstanu zde.“

„A já zůstanu s vámi,“ opáčil jsem. „Myslíte snad, že bych se skrýval, byť i s vaším svolením?“

„Franku,“ řekl, usmívaje se, „škoda, že jste takový osel, neboť jinak byste si počínal jako pravý muž. Myslím však, že dnes si musím dáti

pozor, nerozzlobíte mne, kdybyste i chtěl. Víte,“ pokračoval mírně, „myslím si, že my dva jsme nejubožejší muži z celé Anglie; vydrželi jsme to až do své třicítky bez ženy a bez dítěte — oba jsme takoví ubozí, ztracení chlapíci. A teď se spolu srazíme pro nějaké děvče! Jako by jich nebylo v Anglii několik millionů. Oh, Franku, Franku, kdo při tom prohraje, ať je to ten, nebo onen, budu ho upřímně litovati. Bylo by mu lépe — jak to praví bible — kdyby mu byl přivázán na krk žernov osličí a kdyby byl uvržen do hlubin moře. Napijme se,“ končil náhle, avšak bez jakékoli lehkovážnosti ve svém hlase.

Byl jsem dojat jeho slovy a svolil jsem. Usedl za stolem v jídelně a pozdvihl si sklenici sherry k očím.

„Zvítězíte-li nade mnou, Franku,“ řekl, „oddám se pití. Co vy uděláte, dopadne-li to naopak?“

„Bůh ví,“ opáčil jsem.

„Nuže,“ pokračoval, „zatím připíjím: *Italia irredenta!*“

Zbytek dne ztrávili jsme v téže hrozně tísní a nejistotě. Prostřel jsem na stůl k obědu zatím, co Northmour a Clara chystali spolu krmě v kuchyni. Slyšel jsem je mluvit přecházeje sem tam, a překvapilo mne, že jejich rozmluva týkala se po ce-

lou tu dobu mé osoby. Northmour uváděl nás stále ve spojitost a nutil ji žertovně, aby si zvolila manžela, mluvil však o mně s jistým citem a neřekl nic proti mně, což vzbudilo v mém srdci téměř pocit vděčnosti k němu, a tento pocit spolu s dojmem bezprostředního nebezpečí, jež nám hrozilo, naplnil mi oči slzami. Celkem vzato, uvažoval jsem — a snad to byla chvalitebně ješitná myšlenka — jsme zde tři příliš šlechetní lidé, než abychom zahynuli, chráníce nějakého zlodějského bankéře.

Než jsme usedli ke stolu, vyhlédl jsem ven z horějšího patra. Den počal se chýliti k večeru, a duny byly naprosto opuštěny, vak ležel pak dosud nedotknut na místě, kam jsme ho položili před několika hodinami.

Pan Huddlestone v dlouhém žlutém županu usedl na jednom konci stolu, Clara pak na druhém, kdežto Northmour a já seděli jsme proti sobě s obou stran. Lampa svítila jasně, víno bylo dobré, pokrmy pak, ač většinou studené, byly výtečné jakosti. Jako bychom se byli mlčky domluvili, vyhýbali jsme se pečlivě všeliké zmínce o hrozící katastrofě, a uvážili-li se tragické okolnosti, v nichž jsme se nalézali, tvořili jsme veselejší společnost, než by kdo byl očekával. Časem, pravda, Northmour nebo já jsme vstali od stolu a obešli jsme

dům, prohlízejíce svá bezpečnostní opatření, a při každé z těch příležitostí v panu Huddlestonovi jako by se probudila předtucha nějakého tragického zla, neboť vzhlédl k nám zrakem plným smrtelné hrůzy a nemohl zaplašiti se své tváře známek skutečného strachu. Pospíšil si však vyprázdnit svou sklenici, otřel si čelo kapesníkem a připojil se opět ke společné rozmluvě.

Žasl jsem nad vtipností a obsažností jeho poznámek. Pan Huddlestone byl skutečně muž nikoli všední povahy; četl mnoho a měl svůj vlastní úsudek; měl zdravé názory, a ač jsem si ho nikdy příliš neoblíbil, počal jsem chápati, že se kdysi domohl takového úspěchu ve svém povolání a proč se těšil všeobecné úctě před svým úpadkem. Měl především společenské nadání, a ač jsem ho neslyšel nikdy mluvit, leč při této jediné, velice neblahé příležitosti, radil jsem ho mezi nejlepší společenské řečníky, s nimiž jsem se kdy setkal.

Vypravoval s velkou zálibou, a jak se zdálo, bez sebe menšího pocitu hanby, manévry prohnaného kommissionáře, jehož znal a pozoroval ve svém mládí, a všichni jsme mu naslouchali s podivnou směsí veselí a úžasu, když tu naše malá společnost byla náhle ukončena neočekávaným způsobem.

Zvuk, jako by mokrý prst přešel po okenní ta-

buli, přerušil páně Huddlestonovo vypravování, a v témže okamžiku byli jsme všichni čtyři bílí jako papír a seděli jsme beze slova ztrnulí kolem stolu.

„Nějaký had,“ řekl jsem posléze, neboť slyšel jsem, že tato zvířata dělají zvuky podobného druhu.

„Čerta had!“ řekl Northmour. „Slyšte!“

Týž zvuk opakoval se dvakráte v pravidelných přestávkách, a pak hrozný hlas houkl okenicí italsky: „T r a d i t o r e!“

Pan Huddlestone trhl prudce hlavou, víčka počala se mu chvěti, a v následujícím již okamžiku dopadl beze smyslů pod stůl. Northmour i já odskočili jsme rychle ke své zbrojnici a sáhli jsme po pušce. Clara se vzchopila, držíc si ruku na hrdle.

Tak stáli jsme čekající, neboť jsme myslili, že jistě nyní nadešla hodina útoku; avšak vteřina míjela za vteřinou, a vše mimo příboj halilo se i nadále v ticho kolem našeho pavillonu.

„Rychle,“ řekl Northmour, „nahoru s ním, než přijdou.“

HLAVA 8.

vypravuje o starcově smrti.

Tak nebo onak, nesouce a vlekouce ho, dostali jsme my tři Bernarda Huddlestona nahoru a uložili jsme ho na lože ve Strýčkově ložnici. Po celou tu dobu, ač doprava neděla se právě hladce, nejevil sebe menší známky vědomí a zůstal tam, jak jsme ho tam hodili, neměně své posice ani o prst. Dcera rozepíala mu košili a omývala mu hlavu a prsa zatím, co jsem běžel s Northmourem k oknu. Venku bylo jasno; měsíc, téměř v úplňku, vyšel a rozléval jasné světlo na duny, nicméně, nechť jsme namáhali oči sebe více, nepostřehli jsme nikde pohybu. Několik tmavých skvrn na nerovné půdě nemohli jsme ztotožniti, mohli to býti schoulení muži, mohly to však býti také pouhé stíny, nebylo možno rozpoznati bezpečně.

„Díky Bohu,“ řekl Northmour, „Aggie dnes večer nepřijde.“

Aggie bylo jméno jeho staré hospodyně; až dosud na ni nevzpomněl; překvapilo mne však, že si ji vůbec připamatoval.

Byli jsme opět odkázáni, abychom čekali; Northmour přistoupil ke krbu a přidržel si ruce nad žhavými oharky, jako by mu byla zima. Sledoval

jsem ho mechanicky svýma očima a obrátil jsem se při tom zády k oknu. V tom okamžiku ozval se slabý výstřel zvenčí, kulka roztránila okenní tabuli a zaryla se do rámu na dva palce od mé hlavy. Zaslechl jsem, jak Clara vykřikla, a ačkoli jsem odskočil téměř v okamžiku do kouta, stála již přede mnou, tázajíc se postrašena, nejsem-li raněn. Cítil jsem, že bych dal po sobě střílet každého dne a po celý den, mohl-li jsem očekávat odměnou takovou účast, a ujišťoval jsem ji opět a opět s něžnými lichotkami a zapomínaje naprosto, v jaké jsme situaci, až mne Northmourův hlas opět vzpamatoval.

„Je to větrovka,“ řekl. „Nechtějí dělati mnoho hluku.“

Postavil jsem Claru stranou a pohlédl jsem na něho. Stál zády k oknu a s rukama založenýma vzadu, a podle chmurného výrazu jeho tváře jsem poznal, že vašeň jím zmítá. Viděl jsem též výraz tenkráté oné březnové noci v sousedním pokoji, kdy se na mne tak sápal, a ač jsem dovedl pochopiti a omluviti jeho hněv, přiznávám, že jsem se obával možných následků. Hleděl upřeně před sebe; mohl nás však viděti stranou, a vašeň probouzela se v jeho nitru jako bouřlivá vichřice. Čekali-li nás nyní zvenčí pravidelná bitka, vyhlídka

na vražedný zápas mezi těmi stěnami počala mne tísniti.

Pojednou, když jsem ho tak pozoroval a připravoval se na to nejhorší, postřehl jsem bleskem změnu na jeho tváři, jako by vyvolanou pocitem úlevy. Vzal lampu stojící vedle něho na stole a obrátil se k nám s výrazem vzrušení.

„Je třeba, abychom zvěděli jednu věc,“ řekl. „Chtějí podřezati nás všechny, nebo pouze Huddlestona? Pokládali vás snad za něho, nebo střelili na vás pro vaše vlastní beaux yeux?“

„Jistě mě měli za něho,“ odvětil jsem, „jsem téměř téže výšky a mám taktéž světlé vlasy.“

„Přesvědčím se,“ opáčil Northmour, přistoupil k oknu, drže lampu nad hlavou a stál tam po nějakou půl minuty, hledě klidně vstříc smrti.

Clara chtěla vrhnouti se k němu a odvléci ho s místa nebezpečí, já však jsem měl tolik odpustitelného sobectví, že jsem ji násilím zadržel.

„Ano,“ řekl Northmour, odstupuje chladnokrevně od okna, „chtějí pouze Huddlestona.“

„Oh, pane Northmoure!“ zvolala Clara, nenašla však, co by ještě dodala; odvaha, jejíž svědkem právě byla, zbavila ji, jak se zdálo, řeči.

On se své strany pohlédl na mne vypínaje hlavu a s ohněm triumfu v očích. Pochopil jsem ihned,

že odvážil se takto svého života pouze proto, aby upoutal k sobě Clařinu pozornost a svrhl mne s mého postavení hrdiny. Luskal prsty.

„Oheň teprve začíná,“ řekl. „Až se poněkud rozehřejí, nebudou tak vybíraví.“

V tom zaslechli jsme nějaký hlas volati nás od vchodu. S okna jsme spatřili postavu nějakého muže venku v měsíčním světle; stál tam nepohnut s tváří obrácenou k nám, s kusem něčeho bílého ve zdvižené ruce, a hledíce dolů přímo na něho, ač byl na dobrých několik sáhů od nás směrem k dunám, postřehli jsme při měsíci, jak mu oči svítí.

Otevřel opět ústa a mluvil po několik minut tak hlasitě, že bylo ho slyšeti ve všech koutech pavillonu a jistě také až na okraji lesa. Byl to týž hlas, který vykřikl již dříve ono „Traditore!“ okenicemi jídelny. Tentokráte vyslovil se pevně a jasně. Vydáme-li „Oddlestona“, budou všichni ostatní ušetřeni; ne-li, nevyvázne odtud nikdo.

„Nuže, Huddleston, co tomu říkáte?“ tázal se Northmour, obraceje se k loži.

Až do toho okamžiku bankéř nejevil známek života, a já alespoň jsem se domníval, že tam leží stále ještě ve mdlobách. Nyní odpověděl však ihned a to hlasem, jakého jsem dosud nikdy neslyšel,

leč od nemocného v deliriu, a prosil a zapřisahal nás, abychom ho neopouštěli. Bylo to tak ohyzdné a zbabělé, že sotva lze si něco takového představit.

„Dosti,“ zvolal Northmour a pak otevřev okno, vyložil se ven do noci a hlasem plným posměchu a naprosto zapomínaje, čím byl povinen v přítomnosti dámy, vychrlil na toho vyslance proud nejjízlivějších nadávek anglicky i italsky, posílaje ho tam, odkud přišel. Jsem přesvědčen, že v tom okamžiku netěšilo Northmoura nic tak, jako myšlenka, že musíme všichni neodvratně zahynouti, než ta noc bude u konce.

Italián vstrčil si zatím svou vlajku míru do kapsy a zmizel volným krokem mezi písečnými pahrbky.

„Vedou válku poctivě,“ řekl Northmour. „Jednají jako gentlemani a praví vojáci. Abych řekl pravdu, přál bych si, kdybychom mohli změnit své úlohy — vy a já, Franku, a vy také, slečno, drahoušku, — a přenechat tam tu osobu na posteli na starost někomu jinému. Nu, nu! Jen se tak nemračte. Ubíráme se všichni tam, co lidé nazývají věčností, a proto můžeme býti k sobě upřímní, pokud máme čas. Pokud jde o mne, kdybych mohl nejdříve uškrtnouti Huddlestona a pak obejmouti Claru, zemřel bych hrd a spokojen. A jak tomu nyní je, přísám Bůh, chci dostati polibek!“

Než jsem mohl nějak zakročiti, objal drsně to děvče a políbil je několikrát přes její zdráhání. V příštím již okamžiku odtrhl jsem ho divoce od ní a mrštil jsem jím těžce o stěnu. Smál se hlasitě a dlouho, a bál jsem se již, že jeho smysly tím příliš silným napětím vypověděly mu službu, neboť i ve své nejlepší náladě smál se jen zřídka a málo.

„Nuže, Franku,“ řekl, když jeho veselost se poněkud zmírnila, „nyní jste vy na řadě. Zde je moje ruka. S Bohem!“ Vida však, že stojím upíat a pohoršen a držím Claru po svém boku, vypukl: „Jakže, muži! vy se zlobíte? Myslíte snad, že umírajíce zachováme všechny společenské předsudky a ohledy? Vzal jsem si polibek a jsem rád, že jsem tak učinil, nyní vy si jej vezměte také, je-li líbo, a účty budou vyrovnány.“

Odvrátil jsem se od něho s pocitem opovržení, jež nesnažil jsem se zatajiti.

„Jak je líbo,“ řekl. „Žil jste vždycky přepiatě a přepiatě také zemřete.“

Nato usedl na židli s puškou přes koleno a bavil se, hraje si s její spouští. Viděl jsem však, že výbuch jeho veselosti, jediný, jež jsem kdy u něho viděl, je již ten tam, vystřídán chmurnou, podrážděnou náladou.

Za tu dobu útočníci mohli snadno vniknouti do domu, aniž bychom toho jen tušili. Skutečně zapomněli jsme téměř úplně na nebezpečí, jež bezprostředně hrozilo zkrátiti nám život. Vtom však Huddlestone vykřikl a vyskočil z postele.

„Oheň!“ křičel. „Zapálili dům!“

Northmour byl v tomže okamžiku na nohou, a již vyběhli jsme oba dveřmi, spojujícími onu místnost se studovnou. Pokoj byl ozářen silným rudým světlem. Téměř v okamžiku, kdy jsme tam vstoupili, celá věž plamenů vztyčila se před oknem, a okenní tabule řinčíc dopadla na koberec. Zapálili nízký přístavek, kde Northmour vyvolával své negativy.

„Jde to do živého,“ řekl Northmour. „Hledme se dostat do vašeho bývalého pokoje.“

Běželi jsme tam střemhlav, vyrazili okno a vyhlédli ven. Podél celé zadní stěny pavillonu byly naházeny hromady paliva a zapáleny, a patrně to vše polili ještě petrolejem, neboť přes silný ranní déšť hořelo to statečně. Oheň zachvátil již ten přístavek a šířil se, vystupuje výš a výše každým okamžikem. Zadní vchod byl uprostřed toho zároviště, a okapy, pokud jsme mohli viděti, vzhlédnuvše vzhůru, doutnaly již, neboť střecha byla převislá, spočívajíc na silných trámech. V téže době kotouče dusivého, páchnoucího kouře počaly již na-

plňovati dům. Ani zprava, ani zleva nebylo však viděti jediné lidské bytosti.

„Nu, dobře!“ řekl Northmour, „chvála Bohu, že už bude konec!“

Vrátili jsme se do Strýčkovy ložnice. Pan Huddlestone obouval si právě boty, třesa se silně, avšak na jeho tváři byl výraz odhodlanosti, jehož jsem při něm dosud nepozoroval. Clara stála blízko něho s pláštěm v ruce, hotova přehoditi si jej přes ramena a s podivným výrazem v očích, jako by zpola doufala, zpola pochybovala o svém otci.

„Nuže, hoši a děvčata,“ řekl Northmour, „jak to bude s útekem? Začíná zde již býti příliš teplo, a nebylo by dobře čekati, až se upečeme. Co mne se týče, rád bych se k nim dostal blíže a vyřídil si to s nimi vlastníma rukama.“

„Nic jiného nezbyvá,“ odvětil jsem.

A jak Clara, tak pan Huddlestone, ač každý z nich poněkud jiným hlasem, přisvědčili.

Když jsme sešli dolů, žár byl nesnesitelný a hukot plamenů nás až ohlušoval. Sotva jsme se jen dostali do chodby, když již okna na schodišti praskla a plamen vrátil se dovnitř, osvětluje vnitřek pavillonu příšernou plápolavou září. V tomže okamžiku slyšeli jsme, jak nahoře v patře zřítilo se něco těžkého na podlahu. Bylo patrné, že celý pa-

villon vzplane jako krabička sirek, a nejen že hořel již plamenem, nýbrž hrozil zřítiti se každým okamžikem a pohřbíti nás ve svých ssutinách.

Northmour a já připravili jsme si k výstřelu své revolvery. Pan Huddlestone, odmítnuv vzíti si zbraň, odkázal nás za sebe velitelským posunkem.

„Ať Clara otevře dveře,“ řekl. „Vypálí-li salvu, bude alespoň chráněna. Vy pak postavte se zatím za mne. Mně náleží jíti napřed a pykati za své hříchy.“

Slyšel jsem, stoje bez dechu vedle něho s připravenou bambitkou, jak jektá modlitby chvějícím se, šepotavým hlasem, a přiznávám se, byť i se snad ta myšlenka zdála hroznou, že jsem jím opovrhoval vida, že v tak kritickém okamžiku chce se ještě doprošovati milosti. Mezitím Clara, smrtelně bleďa, avšak ovládajíc se, odstranila barrikádu chránící dveře. Ještě okamžik, a již je otevřela. Požár a měsíc osvětlovaly duny příšerným, měnivým světlem, a daleko na obloze mohli jsme rozeznati dlouhý pruh hustého dýmu.

Pan Huddlestone, naplněn na okamžik silou větší než obyčejně, odstrčil pojednou Northmoura i mne prudkým pohybem nazad, a zatím, co nám takto znemožnil jednati a použití zbraní, zdvihl ruce nad hlavu, jako by se chtěl ponořiti, a vyběhl z pavillonu.

„Zde jsem!“ zvolal. „Já, Huddlestone! Zabte mne a ušetřte ostatních!“

Jeho náhlé objevení se zarazilo poněkud, tuším, naše skryté nepřátele, neboť měli jsme s Northmourem dosti času, abychom se opět vzpamatovali, vzali Claru mezi sebe, každý za jednu paži, a vyřítili se ven k jeho ochraně, než ještě došlo k něčemu dalšímu. Sotva jsme však přestoupili práh, když ozvalo se na půl tuctu výstřelů se všech stran z průchodů mezi dunami. Pan Huddlestone zavrával, vyrazil příšerný, mrazivý výkřik, rozhodil rukama nad hlavou a dopadl nazpět na zem.

„T r a d i t o r e ! T r a d i t o r e !“ křičeli neviditelní nepřátelé.

A v tom okamžiku zřítíl se kus střechy pavillonu, neboť tak rychle požár postupoval. Protáhlý, hrozný rachot a praskot provázel to zřícení, a obrovský sloup plamenů vyřítíl se k nebesům. Požár bylo v tom okamžiku jistě viděti na dvacet mil daleko s moře, se břehu u Graden Wester a s vrcholku Graystielu, nejvýchodnějšího výběžku caulderského pohoří. Bernard Huddlestone, ač bůhví jaký byl jeho pohřeb, měl pěknou hranici v okamžiku své smrti.

HLAVA 9.

vypravuje, jak Northmour provedl svou hrozbu.

Byl bych v největších nesnázích, kdybych vám měl říci, co se stalo hned po této tragické příhodě. Hledím-li na to nyní zpět, zdá se mi to vše býti zmatené, příliš nesouvislé a neskutečné, jako zápas spáče v těžkém snu. Clara, pamatuji se, vykřikla pronikavě a byla by se zhroutila k zemi, kdybychom s Northmourem nebyli zadrželi její bezvládné tělo. Nemyslím, že byl na nás podniknut útok, nepamatuji se ani, že bych byl spatřil jediného útočníka, a věřím, že jsme tam opustili pana Huddlestona, nepohlédnuvše ani na něho. Pamatuji se jen, že jsem běžel, jako bych byl štván, hned nesa Claru v náručí, hned opět sdíleje se o to břímě s Northmourem, hned opět zápole s ním divoce o to drahé tělo. Proč jsme se obrátili k mému táboru v lesní jeskyni, nebo jak jsme se tam dostali, jsou věci vymizevší naprosto z mých vzpomínek. První okamžik, jež opět jasně pamatuji, jest, jak Clara dopadla na zevní stranu mého malého stanu, jak já s Northmourem jsme se váleli na zemi, a jak on se rozehnal divoce rukojetí svého revolveru po mé hlavě. Poranil mne takto již dvakráte, a pouze přivolané tím ztrátě krve přičítám,

že pojednou mohl jsem jednati s tak chladnou myslí.

Uchopil jsem ho za zápěstí.

„Northmoure,“ řekl jsem, pokud se pamatuji, „můžete mne zabítí později, nyní se však postarejme o Claru.“

Byl právě v tom okamžiku navrchu, a sotva ta slova přešla mé rty, již vyskočil a běžel ke stanu. V následujícím již okamžiku tiskl si Claru k srdci, pokrýváje její bezvládné ruce a tváře svými lichotkami.

„Styděte se,“ zvolal jsem. „Styděte se, Northmoure!“

A třeba jsem byl ještě jako v mrákotách, udeřil jsem ho opět a opět do hlavy a do zad.

Zanechal ji a obrátil se tváří ke mně ve světle měsíce.

„Měl jsem vás pod svou rukou a nechal jsem vás,“ řekl, „a vy mne nyní bijete! Zbabělče!“

„Vy jste zbabělec,“ opáčil jsem. „Přála si snad vašich polibků, když byla při vědomí a mohla voliti, co chce? Ovšem, že nikoli! A nyní snad umírá, a vy maříte drahocenný čas a zneužíváte její bezpomocnosti. Ustupte stranou a nechte mne pomoci jí.“

Hleděl na mne okamžik, bled a vyhrůžný, a pak pojednou odstoupil stranou.

„Pomozte jí tedy,“ řekl.

Vrhl jsem se k ní na kolena a uvolnil jsem, pokud jsem mohl, její šat a šněrovačku; ještě jsem se tím však zabýval, když mne uchopil za rameno.

„Ruce pryč!“ řekl Northmour divoce. „Myslíte, že nemám krve ve svých žilách?“

„Northmoure,“ zvolal jsem, „nehcete-li jí ani sám pomoci, ani ponechatí mně, abych já tak učinil, víte, že vás musím zabít?“

„Tím lépe!“ zvolal. „Nechte ji zemřítí také, bude to tak nejlépe. Ustupte od toho děvčete! a pojdte, vyřídíme si to spolu.“

„Všiml jste si,“ řekl jsem vstávaje, „že jsem ji dosud ani nepolíbil.“

„Mohl byste se opovážiti!“ zvolal.

Nevím, co mne to posedlo; bylo to něco z těch věcí, za něž se téměř stydím ve svém životě, ačkoli, jak moje žena říkávala, věděl jsem patrně, že mé polibky budou jí vždy vítány, ať žila nebo byla mrtva; klesl jsem opět na kolena, odhrnul jsem jí vlasy s čela a s největší úctou položil jsem své rty na okamžik na to chladné čelo. Byl to polibek, jaký by snad dal otec, nebyl to polibek muže blízkého smrti ženě již mrtvé.

„A nyní,“ řekl jsem, „jsem vám k službám, pane Northmoure.“

Spatřil jsem však překvapen, že se ke mně obrací zády.

„Slyšíte?“ tázal jsem se.

„Ano,“ odvětil, „slyším. Chce-li se vám boje, jsem připraven. Ne-li, jděte a zachraňte Claru. Mně je vše jedno.“

Nečekal jsem dvakráte na jeho pobídku, nýbrž nakloniv se opět nad Clarou, pokračoval jsem ve svých pokusech přivést ji k životu. Ležela stále ještě bleďa a bez života; počal jsem se již obávat, že její sladký duch odletěl již příliš daleko, než abych jej mohl přivolat zpět, a hrůza a pocit naprosté zoufalosti zmocnily se mého srdce. Volal jsem ji jménem úpěnlivě a horoucně, třel jsem jí ruce, hned jsem jí položil hlavu níže, hned opět vyzdvihl jsem si ji ke kolenům, avšak vše nadarmo, víčka ležela jí stále těžce na očích.

„Northmoure,“ řekl jsem. „Zde máte můj klobouk. Probůh, přineste trochu vody z pramene.“

Téměř v okamžiku byl již po mém boku s vodou.

„Přinesl jsem ji ve svém klobouku,“ řekl. „Neupřete mi snad toho práva?“

„Northmoure,“ začal jsem opět, omýváje jí hlavu a prsa, on mne však divoce přerušil.

„Oh, mlčte již!“ zvolal. „Nejlépe učiníte, neřeknete-li již nic.“

Ovšem že jsem necítil zvláštní touhy mluvit s ním, neboť moje mysl byla všechna zaujata mou milovanou a jejím stavem, a tak snažil jsem se dále mlčky, jak nejlépe jsem jen mohl, abych ji vzkřísil, a když klobouk byl prázdný, vrátil jsem mu jej s jediným slovem: „Ještě.“ Došel takto několikrát za týmž účelem, než Clara opět otevřela oči.

„Nyní,“ řekl, „když je jí již lépe, můžete mne snad postrádati, není-liž pravda? Dobrou noc, pane Cassilisi.“

A s tím odešel do houštin. Rozdělal jsem oheň, neboť nyní jsem již neměl strachu před těmi Itáliány, kteří ušetřili dokonce i té trosky mého majetku, jež jsem zanechal ve svém táboru, a byť i byla zhroucena rozčilením a hroznou katastrofou toho večera, podařilo se mi ať tak, ať onak, domluvou, povzbuzením, teplem a všemi těmi prostými prostředky, jež jsem měl po ruce, přivést ji opět do stavu poměrného duševního klidu a nové svěžesti těla.

Rozednívalo se již téměř, když hlasité „pst!“ ozvalo se z houštiny. Vzchopil jsem se ihned, vtom však slyšel jsem již Northmourův hlas, a to zcela klidným zvukem: „Pojďte sem, Cassilisi, a to sám, chci vám něco ukázati.“

Poradil jsem se pohledem s Clarou a s jejím mlčky daným svolením nechal jsem ji tam samotnu a vystoupil jsem z jeskyně. Opodál spatřil jsem Northmoura opíratí se o bez, a sotvaže mne spatřil, počal kráčet k moři. Dohonil jsem ho již téměř, když se blížil k okraji lesa.

„Hledte,“ řekl stanov.

Ještě několik kroků, a vystoupil jsem z lesa. Ranní světlo leželo jasně a chladně nad známou scénou. Pavillon byl pouze zčernalá ssutina, střecha se zřítíla, krov se nachýlil, a blízko i dále povrch dun byl zčernalý ohořelými travinami. Hustý dým vystupoval stále ještě do ranního bezvětrí, a hromada žhavých oharků vyplňovala prostoru mezi holými stěnami domu, jako žhavé uhlí v otevřené peci. Blíže ostrůvku kotvila yachta, a dobře obsazený člun hnál se prudce ku břehu.

„Vaše yachta!“ zvolal jsem, „vaše yachta, ale o dvanáct hodin příliš pozdě!“

„Sáhněte si do kapes, Franku. Jste ozbrojen?“ tázal se Northmour.

Uposlechl jsem a zbledl jsem, tuším, smrtelně. Můj revolver byl ten tam.

„Vidíte, že vás mám ve své moci,“ pokračoval. „Odzbrojil jsem vás v noci zatím, co jste ošetřoval Claru; avšak dnes ráno — zde — vezměte si

svou bambitku. Nikoli, děkuji!“ zvolal. „Nelíbí se mi, a jediný způsob, jak byste mne nyní mohl podrážditi, by byl, kdybyste si jí nevzal.“

Kráčel přes duny k moři, aby přivítal svůj člun, a já jsem ho následoval o nějaký krok za ním. Před pavillonem jsem se zastavil, chtěje se podívati, kde pan Huddlestone padl; nebylo tam však ani sebe menší známky, ba ani tolik, jako stopy krve.

„Písčiny,“ řekl Northmour.

Šel dále, až jsme přišli na břeh.

„Dále nikoli, prosím,“ řekl. „Nechtěl byste ji dovésti do mého domu?“

„Děkuji vám,“ odpověděl jsem, „pokusím se raději dostati ji na faru v Graden Wester.“

Přída člunu zaskřípala již o břeh, a námořník vyskočil s lanem v ruce.

„Počkejte okamžik, hoši!“ zvolal Northmour, a pak řekl mi tišším hlasem: „Nejlépe, neřeknete-li jí o tom všem.“

„Naopak,“ vypukl jsem, „zví všechno, co jí jen mohu říci.“

„Nerozumíte tomu,“ odpověděl s důstojnou tváří. „Nepřekvapí jí to, očekává to ode mne. S Bohem!“ dodal a pokynul mi hlavou.

Podával jsem mu ruku.

„Odpusťte,“ řekl. „Je to malicherné, vím, avšak nemohu to přece jen hnáti do krajnosti. Nechci žádné sentimentálnosti, abych seděl jako bělovlasý poutník u vašeho krbu a tak dále. Naopak doufám, že Bůh dá, abych již nikdy nespatrił ani vás, ani jí.“

„Nuže, Bůh vám žehnej, Northmoure!“ řekl jsem srdečně.

„Oh — ano,“ odvětil.

Sestoupil dolů na břeh, námořník pomohl mu vstoupiti do člunu, odstrčil loď a skočil tam sám také. Northmour se chopil kormidla, zkřížil vlny, vesla zaskřípěla a zabrala silnými tempy v ranním vzduchu.

Nebyli ještě ani v polovici cesty k yachtě, a já jsem tam stál hledě za nima, když slunce vynořilo se z moře.

Ještě slovo, a bude konec mé povídky. Po letech Northmour byl zabit v boji pod praporem Garibaldiovým za osvobození Tyrol.

